

Prologue

“นิยายเป็นมากกว่าตัวหนังสือ
เป็นสิ่งร้อยเรียงความรู้สึกเชื่อมหากัน”

วันนี้เป็นอีกหนึ่งวันที่ธรรมดา

วันธรรมดาช่วงเช้าก่อนเริ่มงานหรือโรงเรียนเช้า การจราจร
เต็มไปด้วยความวุ่นวาย ใครได้ที่เรียนหรือที่ทำงานใกล้บ้าน จัดว่า
เป็นโชค ลาภอย่างหนึ่งก็ว่าได้

วันธรรมดาที่ผู้ใหญ่ต้องไปทำงาน และนักเรียนต้องไป
โรงเรียน

เด็กหนุ่มผู้นี้ก็เช่นกัน

เด็กหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งผู้หนึ่งกำลังเดินหัวกระเป๋ไปอย่าง
เอื่อยเฉื่อยอยู่บนทางเท้า เขาไม่เคยรู้สึกรีบร้อน เพราะโรงเรียน
มัธยมปลายสาธิตมิตรภาพอยู่ใกล้แค่นี้เอง

มองเผิน ๆ เขาอาจเป็นเด็กหนุ่มธรรมดา เหมือนวันธรรมดา ๆ
ในเมืองหลวงนี้

แต่เขาก็มีหลายสิ่งที่ไม่ธรรมดา เจกเช่น ใบหน้าหล่อเหลา
ดูจ๋าปะทะนที่ ทำให้เด็กสาวในโรงเรียนต่างพากันกรีดกรีด หรือ
คะแนนสอบที่อปปเต็มทุกวิชาที่อาจารย์ต่างพากันชื่นชม

เขาเป็นเด็กหนุ่มพอบพิพลารีนในโรงเรียน แต่กลับไม่คิดเด็ด กับสาวที่มาชอบตัวเอง

แม้จะได้คะแนนสอบเต็มตลอด แต่ทุกครั้งที่เราเรียน เขากลับนั่งหลับตลอด

โรงเรียนสาธิตมิตรภาพ แม้เป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงดีเด่นติดท็อปเทนของประเทศ แต่สำหรับเด็กหนุ่ม โรงเรียนเป็นแค่สถานที่พักผ่อน เอาไว้นอนหลับช่วงกลางวันก็เท่านั้น

เพราะเขามีหน้าที่อย่างอื่นที่สำคัญกว่านั้น

“เฮ้ ส่งกระเป๋าตังค์มาซะดี ๆ ไม่งั้นฉันจะอัดแกให้νωม”

เสียงหนึ่งเรียกความสนใจของเด็กหนุ่ม ดวงตาคมกริบของเขาเหลือบมองไปยังตรอกซอยคับแคบ มีกลุ่มอันธพาลกำลังขูดรีดเงินจากเด็กผู้ชายมัธยมต้นตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งอยู่

“ฮือ ๆ เงินนี่ผมต้องเอาไปจ่ายค่าเทอมนะ...” เด็กชายคนนั้นส่งเสียงสะอื้น

“หุบปาก ใครให้แกพละม ส่งเงินมาซะ” หนึ่งในอันธพาลขู่ว่าพร้อมหยิบมีดสั้นขึ้นมาก็จှอกเด็กชายคนนั้น

“ฮือ กลัวแล้ว อย่าทำไรผมเลย...” เด็กชายทำท่าหยิบเงินส่งให้

เด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลายืนมองดูอยู่สักพัก พอเห็นภาพดังนั้นก็ถอนหายใจ เขาเดินตรงเข้าไปทางกลุ่มอันธพาลเหล่านั้น ทำให้อาจหาญไม่เกรงกลัว

“ไม่ต้องส่งให้ เก็บไว้จ่ายค่าเทอม” เด็กหนุ่มบอกเด็กชายคนนั้น

เสียงของเขาทำให้กลุ่มอันธพาลหันมามองขวับ ทุกคนต่างจ้องมองเด็กหนุ่มผู้มาขัดด้วยสีหน้าและสายตาที่ไม่สບอารมณ์นัก เว้นแต่เพียงเด็กชายคนนั้นที่พลันสีหน้าหวาดกลัวเปลี่ยนเป็นความหวัง บัดนี้มีคนมาช่วยเขาแล้ว

“อย่ามาแสบ ไม่งั้นจะโดนตีไปด้วย” หนึ่งในอันธพาลเอ่ยกับเด็กหนุ่ม

“เฮ้ย ลูกพี่ แต่ดูไอ้หนุ่มนี้น่าจะมีสตางค์วะ”

“ไง ไอ้หนู ส่งเงินมาซะดี ๆ อย่าให้ต้องใช้กำลัง”

จากนั้นทั้งกลุ่มอันธพาลก็หิบบิดขึ้นมาขู่

เด็กชายมัธยมต้นเห็นภาพดังนั้นก็ทรุดตัวลงไปกับพื้น ร่างสั่นเทาอย่างหวาดผวา

ทว่าเด็กหนุ่มผู้นั้นเพียงเหลือบมองเหล่ากลุ่มนักเลงด้วยหางตา รวากับมองมดปลวกที่น่ารำคาญก็ไม่ปาน นัยน์ตาสีดำดุจดั่งนราตรีของเขาเฉยเมยปราศจากความเกรงกลัว ใบหน้าหล่อเหลากลับราบเรียบไร้อารมณ์ คล้ายกับว่าการเผชิญหน้ากับเหล่าอันธพาลเป็นเหมือนงานประจำที่ต้องทำอยู่ทุกวัน

“รอแป๊บหนึ่ง” เด็กหนุ่มเอ่ยสั้น ๆ เขาล้วงมือไปยังกระเป๋าเป้เพื่อค้นหาของบางอย่าง เหล่ากลุ่มนักเลงต่างก็ยืนรอ คาดหวังว่าเด็กหนุ่มกำลังหิบบิดเงินให้ตัวเอง งานนี้จัดว่าหวานหมู ได้เหยื่อที่สองได้งั้นเลย

“ไม่คิดว่าต้องเจอเรื่องตอนเช้า เลยเตรียมมาแค่นี้”

ทว่าพอเด็กหนุ่มหิบบิดสิ่งที่ค้นหาขึ้นมา เหล่าอันธพาลต่างพากันขมวดคิ้ว

เป็นดินสอไม้ธรรมดาแท่งหนึ่ง

“ลืมเหลาด้วย ไม่ค่อยคมเท่าไร” เด็กหนุ่มบ่นเรื่องดินสอโดยไม่สนใจสายตาเดือดดาลของพวกนักเลงเลย

“เฮ้ย ไอ้หนู เห็นเป็นเรื่องตลกหรอวะ” กลุ่มอันธพาลแสดงท่าที่ไม่พอใจ

“กูบอกให้ส่งเงินมาเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นมึงอ่วมแน่”

พอได้ยินคำขู่เหนียวหนายบคาย เด็กหนุ่มก็ละสายตาดูจากปลายดินสอ หันไปจ้องมองกลุ่มคนที่น่ารังเกียจเหล่านั้น

“เงินหรือ...” เด็กหนุ่มเล็กคิ้วก่อนจะเข้ดยิ้ม

“กลับไปขอแม่พวกแกดิ”

“มึง! ตาย!”

คำแตกดันของเด็กหนุ่มทำให้เหล่าอันธพาลต่างบันดาลโทสะ พวกเขาถือมีดพุ่งตรงมายังเด็กหนุ่มทันที

“ระวัง ม่าย!” เด็กชาย ม. ต้น ที่เฝ้าดูอยู่ร้องลั่นอย่างตกใจ

ทว่าเด็กหนุ่มผู้นี้กลับนิ่งเฉย เพียงกวาดสายตามองการเคลื่อนไหวของเหล่านักเลงที่พุ่งมา ส่วนมือซ้ายนั้นก็ยังกำดินสอไว้นั่น

เคล้ง!...

เมื่อนักเลงคนหนึ่งเหวี่ยงมีดใส่เขา เด็กหนุ่มเพียงยกดินสอขึ้นตั้งรับไว้ และดินสอแท่งนั้นก็หยุดมีดสั้นนั้นได้ โดยที่ไม่มีแม้แต่รอยขีดข่วน

“ดินสออะไรวะเนี่ย” นักเลงแสดงสีหน้าแปลกใจเมื่อเห็นดินสอนั้นรับมีดได้โดยไม่หัก

“ไม่รอดแน่!” นักเลงอีกคนพุ่งเข้ามาจากด้านหลัง

เด็กหนุ่มเพียงกวาดสายตามอง แล้วเบี่ยงตัวหลบอย่างคล่องแคล่ว

“ตายซะ!”

ในการต่อสู้นี้ เด็กหนุ่มเหมือนจะเสียเปรียบ เมื่อมีเขาเพียงคนเดียวท่ามกลางนักเลงอีกหลายคน ในจังหวะถูกรุม เด็กหนุ่มกระโดดถีบขาใส่ นักเลงสองคนสุดแรง จนพวกเขาเสียหลักล้มลงไป

ไม่เพียงเท่านั้น เขายังใช้มือซ้ายที่ถือดินสอวาดเป็นวงกว้างพร้อมกดหัวยางลบไปด้วย เด็กหนุ่มเล็งเป้าหมายไปยังมีดสั้นของนักเลงอีกคนหนึ่ง

ในเสี้ยววินาที ใส้ดินสอเปลี่ยนเป็นสีแดงร้อนระอุ

ฉับ...

แล้วก็ตัดใบมีดนั้นโดยพลัน

“เฮ้ย! บ้าอะไรวะ” นักเลงผู้นั้นตกใจมากเมื่อเห็นมีดของตัวเองถูกหั่นครึ่งไปต่อหน้าต่อตา...

...ด้วย...ดินสอกระจอก ๆ เนี่ยนะ

“ในพีคต์” เด็กหนุ่มเอ่ย “ใช้แรเงาไฟต์ชนิดพิเศษในไส้ดินสอเพื่อนำความร้อนสูง เสียขายลืมหเลา ไม่งั้นคงตัดได้สวยกว่านี้”

ทว่านักเลงคนอื่น ๆ ไม่สนใจฟังคำอธิบายเรื่องดินสอของเด็กหนุ่มเลย พอพวกเขาตั้งหลักได้ก็พุ่งกำลังมาอย่างไม่ลดละ แต่เด็กหนุ่มก็ใช้ทักษะการต่อสู้หลบหลีกได้อย่างคล่องแคล่วว่องไวโดยไม่เสียท่าแม้แต่หน่อย

“โอ้โฮ สุดยอด...” เด็กชายผู้เคราะห์ร้ายมองอย่างตื่นเต้น เขาไม่เคยเห็นฉากต่อสู้ของจริงในชีวิตมาก่อน และคิดว่าเด็กหนุ่มที่มาช่วยเขาไว้นั้นโคตรเท่ยิ่งกว่าพระเอกในหนังแอ็กชันเสียอีก

“โอ๊ะโอ...” เด็กหนุ่มมองไส้ดินสอที่ถูกมีดฟันจนหัก

“ฮ่า ๆ ไม่มีอาวุธแล้วนะสิ มึงตาย!” อันธพาลหัวเราะชอบใจ แม้จะรู้สึกตึงตังกับอาวุธดินสอนี้ก็ตาม

“หลบเร็ว” ทว่าเด็กหนุ่มกลับไม่สนใจคำขู่เข็ญ เขารีบพุ่งไปยังเด็กชายผู้เคราะห์ร้าย แล้วพาเด็กคนนั้นเข้าไปหาที่กำบังทันที

“เฮ้ย ไม่มีอาวุธแล้วหนิเหรวะ ไอ้ปอดแหก...”

ทว่ากลุ่มนักเลงยังพูดไม่ทันจบ

บีมมม!

เกิดระเบิดดังสนั่นขึ้นทันที

“เฮ้ย เมื่อไหร่จะไรกัน” เด็กชายคนนั้นเบิกตากว้าง เพราะพอหันไปมองอีกที สถานที่ที่เหล่าอันธพาลเคยอยู่กลับมีแต่ฝุ่นควันของระเบิด

“ด้านในไส้ดินสอใส่แร่ระเบิดพลังงานสูงไว้ พอใส่หักแล้วทำปฏิกิริยากับอากาศ มันก็เลยระเบิด”

เด็กชายฟังคำอธิบายเหลือเชื่อของเด็กหนุ่มด้วยสายตา
ตื่นเต้น

“สุดยอด พี่ประดิษฐ์เองหรือครับ”

“อืม” เด็กหนุ่มพยักหน้า ก่อนจะพึมพำ “แต่ถ้าเหลาดีนสอให้
ดีหน่อยน่าจะใช้ได้ยาวนานกว่านี้ หรือต่อไปจะทำให้ใหญ่ขึ้นดี”

“ผมขอแท่งหนึ่งได้มั๊ย” เด็กชายเอ่ยถามด้วยดวงตาแวววาว

“ไม่ใช่ของเล่นนะ” เด็กหนุ่มเพียงลูบหัวเด็กชายเบา ๆ

ยังไม่ทันพูดอะไรต่อ เมื่อฝุ่นควันจางลงก็ปรากฏภาพอันธพาล
กลุ่มนั้นในสภาพร่อแร่ บางคนก็สลบ บางคนยังมีสติ แต่หมดแรง
สู้ บางคนแม้จะอดิโรย แต่ความเลวกียังตายยาก พวกเขาชี้หน้า
เด็กหนุ่มอย่างเอาเรื่อง

“แก...แกมันปีศาจ!”

เด็กหนุ่มกลับไม่ยี่หระคำครหา เขาเพียงพยักหน้ารับ ยกยิ้ม
มุมปากแบบที่สาว ๆ คงต้องเรียกว่าเท่บาดใจ

“เพราะโลกนี้มีแต่คนเลว ถึงต้องมีปีศาจไว้จัดการกับพวกแก”

เด็กหนุ่มไม่พูดเปล่า แต่แสดงสีหน้าเหี้ยมเกรียมราวกับเป็น
ปีศาจจริง ๆ จนอันธพาลเหล่านั้นพากันหน้าซีด

“ว้าว แต่สำหรับผม พี่ไม่ใช่ปีศาจนะ แต่พี่เป็นฮีโร่คนแรกเลย”

เด็กชาย ม. ต้น เอ่ย

เด็กหนุ่มได้ยินดังนั้นก็หัวเราะในลำคอ

“First Hero หรือ ขายนี่ก็ไม่เลว”

“พี่ชื่ออะไรหรือครับ” เด็กชายอดถามไม่ได้

“เฟิสต์” เด็กหนุ่มตอบเพียงสั้น ๆ เขามองไปยังกลุ่มอันธพาล
เหล่านั้น แล้วก็เงยหน้าขึ้นมองบนท้องฟ้าสุดลูกหูลูกตา

“เพราะโลกใบนี้นับวันยิ่งเลวร้าย ฆาตคดลึชิตให้เกิดมาด้วย
ชื่อนี้ เพื่อเป็นเฟิสต์ฮีโร่...ฮีโร่คนแรกของโลกใบนี้”

“จบแล้วอีกหนึ่งตอน”

ผมพิมพ์กับตัวเองขณะกดอัปเดตเนื้อหาบนเว็บไซต์ พอ
กดปุ่ม Publish เรียบร้อยแล้ว ผมก็นั่งฟังเก้าอี้พักหายใจชั่วขณะ
ผ่านไปสักพักผมถึงเข้าไปรีเฟรชในบล็อกหน้านิยาย เพิ่งอัป
ไปไม่นานก็มีคอมเมนต์เข้ามาแล้ว

‘มาแล้ว’

‘รออยู่เลยครับ’

‘กำลังอยากอ่านต่อพอดี’

‘เฟิสต์แม่งเท่อีกแล้ว’

‘สนุกมาก’

‘ชอบๆ’

‘มาอัปเดตอีกนะ’

‘รอติดตามนะครับ’

คอมเมนต์ยาว ๆ ที่แสดงความคิดเห็นเฉพาะคนก็มี เช่น

‘อยากมีดินสอแบบนี้สักแท่งจัง เวลาทำข้อสอบไม่ได้ก็หักได้
ดินสอระเบิดห้องสอบทิ้งไปเลย’

‘ตามหลักวิทยาศาสตร์ แร่แกรไฟต์ในดินสอเล็ก ๆ แค่นั้น
มันจะได้ขนาดนี้เลยหรอ’

‘ต่อให้มีความร้อน ใส่นิสอมันไม่น่าจะแข็งแรงพอที่จะหัน
โลหะอย่างมีดได้หรอกนะ’

‘ถ้าใส่ธาตุระเบิดลงไปแกรไฟต์ ตอนเหลาดินสอก็สัมผัส
อากาศเหมือนกันปะ แล้วเฮียเฟิสต์แกหลายังไงดินสอไม่ระเบิด’

แต่หลายคนก็มาคอมเมนต์ตอบความคิดเห็นเหล่านี้ว่า

‘มันเป็นแค่นิยาย’

‘ไม่ต้องคิดเยอะหรอก’

‘อ่านเอาสนุกก็พอ’

ใช่แล้วครับ ทุกอย่างข้างต้นทั้งหมดนั้น...เป็นแค่นิยาย

ผมไม่ใช่เฟลิสต์ ไม่ใช่ฮีโร่คนแรกของโลกใบนี้
ผมเป็นเด็กมหา'ลัยธรรมดา ไม่ใช่หนุ่มหล่อพอบปพิวลาร์แบบ
เฟลิสต์

มหา'ลัยของผมอันดับทั่วไป ไม่ใช่ท็อปเทนแบบโรงเรียนสาธิต
มิตรภาพ

เกรดของผมก็กลาง ๆ ไม่ได้คะแนนท็อปเต็มทุกวิชาเหมือน
เฟลิสต์

ผมเรียนคณะศิลปศาสตร์ไม่ได้เป็นอัจฉริยะนักประดิษฐ์อย่าง
เฟลิสต์

เพราะผมไม่รู้เรื่องวิทย์ เรื่องของเฟลิสต์จึงจัดว่าเป็นแฟนตาซี
เฟลิสต์ไม่ได้มีอยู่จริงในโลกนี้

เฟลิสต์เป็นแค่ตัวละครในนิยายเรื่อง *High School Hero* หรือ
เรียกย่อว่า *HSH* ที่แต่งโดย Momentum ซึ่งเป็นนามปากกาของผม
เอง

แต่สำหรับผม เฟลิสต์เป็นมากกว่าตัวหนังสือ

เฟลิสต์ทำให้ผมมีดั่งค่าจ่ายค่าเทอม แถมยังช่วยจ่ายค่าหอให้
ผมด้วย

เฟลิสต์เป็นงานอดิเรกแก้เบื่อเวลาผมอยู่คนเดียว

เฟลิสต์ได้รับความนิยมเป็นอย่างสูงมากกว่าเรื่องอื่นๆ ที่ผม
เคยแต่งก่อนหน้านี้

เฟลิสต์เป็นตัวละครที่เชื่อมระหว่างผมกับคนอ่านอีกมากมาย
แต่อย่างไรก็ตาม เฟลิสต์มีตัวตนแค่ในจินตนาการผมเท่านั้น

“เฮ้อ พรุ่งนี้ต้องส่งรายงานอีกแล้ว”

ผมรู้สึกเซ็งทุกครั้งที่ต้องกลับไปสู่โลกแห่งความจริง โลกที่มีแต่
กิจวัตรน่าเบื่อหน่ายของเด็กมหา'ลัยธรรมดา

ระหว่างที่ผมเขียนรายงาน ผมก็ชอบบ่วอกแว่ไปอ่านคอมเมนต์
อยู่เรื่อย ๆ

“หืม...อะไรเนี่ย...” ผมขมวดคิ้ว

มีคอมเมนต์ล่าสุดที่แสดงความคิดเห็นซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของผมเลย

‘อ่านเรื่องนี้ที่รักก็นึกถึงพีเฟิสต์ QU เลยอะ’

มีหลายคนมาเมนต์ตอบความคิดเห็นนี้ด้วย

‘+1 ภาพตัวละครบนปกหนังสือก็อิมเมจคล้ายพีเฟิสต์ด้วย’

‘พีเฟิสต์ ไตรเทพ ที่เป็นทั้งควิต์บอยแซกซิบอยของมหา’ลัย QU ไซม์ยั พระเอกเรื่องนี้ก็ชื่อเฟิสต์เหมือนกัน’

‘จริง บางทีคำพูดของเฟิสต์ในเรื่องก็ทำให้นึกถึงพีเฟิสต์ตัวจริงเลยนะ’

‘ใช่ๆ แคร็กเตอร์หลายอย่างก็คล้ายกันด้วย’

ผมอ่านคอมเมนต์ที่มาพูดถึงเฟิสต์อีกคนที่ไม่ใช่พระเอกในนิยายผม

เฟิสต์คนนั้นคงจะเป็นเน็ตไอดอล หรือเด็กมหา’ลัยหน้าตาดีสักคน

ผมรู้อยู่แะใจว่าเฟิสต์ฮีโรมาจากจินตนาการของผมเอง ผมไม่ได้เอาชีวิตใครมาเขียน และผมก็ไม่รู้จักเฟิสต์ไตรเทพจากมหา’ลัย QU คนนั้นด้วย

ผมจึงปล่อยผ่านและไม่ได้สนใจ

ทว่าผมไม่เคยรู้เลยว่า เฟิสต์ฮีโรในนิยายของผมกับเฟิสต์จริง ๆ คนนั้น...

...มีบางอย่างที่เชื่อมหากันอยู่ และเป็นมากกว่าแค่ตัวหนังสือ

-

1

ชีวิตจริงที่ไม่ใช่ฮีโร่

“เพราะโลกใบนี้นับวันยิ่งเลวร้าย
ถึงต้องมี *First Hero*”
‘เฟิสต์’ จาก *High School Hero*

ผมมองหน้าจอมือถือที่มีสายเรียกเข้าชัดเจนหะผมซึ่งกำลังนั่งดูหนังที่หอ ผมกลืนน้ำลายสองสามที มือไม้สั่นไปชั่วขณะ ชั่งใจอยู่ว่าจะรับหรือไม่รับดี

‘บ.ก. แพรว is calling’

สำหรับการเป็นนักเขียนสังกัดสำนักพิมพ์ สิ่งน่ากลัวมากที่สุดคือถูก บ.ก. ทวงต้นฉบับ

“ฮะ...ฮาไหล...” ผมรับสายเสียงสั้นเล็กน้อย

แต่ผมเพิ่งส่งต้นฉบับ หรือ *High School Hero* เล่มที่ 2 ไปเมื่อปลายเดือนที่แล้วเองนะ บ.ก. จะทวงเล่มต่อไปแล้วหรอ

นั่นทำให้ผมใจคอไม่ดีเลย สมองเริ่มคิดมากลวงหน้าแล้วถ้าผมจะต้องได้รู้งัดโคตรเรียนมาป้อนนิยาย จะเขียนทันเดดไลน์หรือเปล่าน้อ

“(น้องโม~!)”

ทว่าน้ำเสียงของ บ.ก. แพรวกลับดูสดใส ไม่เคร่งขรึมเหมือนเวลาทวงงาน ทำให้ผมถอนหายใจอย่างโล่งอก

ถ้าไม่ใช่ทวงต้นฉบับก็แล้วไป

“(พี่มีข่าวดีสองเรื่องจะมาแจ้งจ้า น้องโมอยากฟังเรื่องไหนก่อนดี)” บ.ก. แพรวถาม

“อะ...เอ่อ เรื่องไหนก็ได้ครับ” ผมไม่รู้ว่าข่าวดีสองเรื่องของ บ.ก. แพรวมันต่างกันตรงไหนนี่

“โอเค อย่างแรกเลยน้ำ HSH เล่ม 1 ได้รีพริ้นต์รอบที่สามแล้วน้ำ อ้อ ๆ แล้วเรื่อง GO เล่มจบ หลังจากวางแผงมาหลายเดือนก็ได้รีพริ้นต์แล้วจ้า ยินดีด้วยนะจ๊ะ เดี่ยวถ้าฉบับรีพริ้นต์วางแผงเมื่อไหร่ สำนักพิมพ์จะโอนเงินให้เนอะ ฝ่ายการเงินจะส่งอีเมลไปแจ้งอีกทีจ้า)”

“อะ...ขอบคุณมากครับ” ผมรีบตอบทันที นี่เป็นข่าวดีจริง ๆ ด้วย และผมต้องจ่ายค่าเทอมกับค่าหอเร็ว ๆ นี้ด้วย

HSH เป็นนิยายเรื่องล่าสุดที่ผมแต่ง ตีพิมพ์เล่มที่ 1 ออกมาได้แล้ว แต่กระแสตอบรับดีมาก ๆ คงเป็นเพราะพระเอกแบบเฟิสต์ฮีโร่เป็นที่นิยม และใช้เซตติ้งปัจจุบัน ซึ่งอ่านง่ายย่อยง่าย แถมเหมาะกับวัยจูนิเอียร์ซึ่งเป็นวัยเด็กโต แต่ยังจินตนาการว่าตัวเองเป็นฮีโร่บ้าง เจ้าแห่งความมืดบ้าง แฟน ๆ ของเรื่องนี้ส่วนใหญ่มักเป็นเด็กผู้ชายที่มีความฝันอยากเป็นฮีโร่เหมือนกัน

ส่วน GO ย่อมาจาก Genesis Online เป็นเรื่องก่อนหน้าที่ผมจะแต่งเฟิสต์ เป็นแนวเกมออนไลน์ตามกระแส ซึ่งก็ได้รับความนิยมไม่แพ้กัน เพราะพระเอกเรื่องนี้โคตรเก่งและเทพมาก

“(ส่วนข่าวดีดีอีกเรื่องนึงนะจ๊ะ)” บ.ก. แพรวเอ่ยต่อ ส่วนผมก็รอฟัง เรื่องพิมพ์ชิ้นนี้เป็นข่าวดีสุด ๆ แล้วนะ จะมีข่าวดีอีกเรื่องด้วยเหรอ

“(น้องโมจะได้ไปแจกลายเซ็นงานสัปดาห์หนังสือด้วยจ้า)”

“หะ...หahaha!” ผมร้องลั่น นี่มันข่าวดีตรงไหน

“พี่แพรวครับ คะ...คือ ผมไม่อยากไป”

“ไม่ได้น้ำ พี่ส่งน้องโมไปแล้ว และแอดมินก็โพสต์ตาราง แจกลายเซ็นลงเพจสำนักพิมพ์แล้วด้วย มีแฟน ๆ อยากเจอน้องโม เยอะแยะเลยน้ำ)”

อ้อย นี่ละครับที่ผมเครียด

ผมอยู่กับสำนักพิมพ์นี้มาตั้งแต่เรื่องแรกที่ผมได้ตีพิมพ์ แต่ไม่เคยไปแจกลายเซ็นเลยสักครั้ง

บ.ก. แพรวเป็นบรรณาธิการให้ผมตั้งแต่แรกเลย คือผมเคย เขียนมาหลายเรื่องแล้วละครับ แต่เรื่องแรกที่ผ่านพิจารณาคือ *God Academy* แนวโรงเรียนเวทมนตร์เทพเจ้า ตอนนั้นประสบการณ์ผม ยังน้อย เรื่องนั้นก็เขียนไม่ค่อยดีเท่าไร คนอ่านแรกเริ่มไม่มีเลย แต่พอมีนักอ่านคนแรกเข้ามา ก็เริ่มมีคนอ่านอื่น ๆ ตามกันเข้ามาบ้าง แต่ก็ถือว่าคนอ่านน้อยมากอยู่ดีเมื่อเทียบกับเรื่องที่ดัง

เหมือน บ.ก. แพรวเห็นแนวบางอย่างในตัวผมก็เลยให้ผ่าน ในขณะที่ บ.ก. คนอื่นปิดตกหมด บ.ก. แพรวจึงได้มาเป็น บ.ก. ของผม โดยเรื่องนั้นก็ผ่านพิจารณามาได้อย่างหวุดหวิด

แต่พอผมเริ่มเขียนเรื่องต่อไป *Genesis Online* รวมถึง *High School Hero* สองเรื่องนี้ฝีมือการเขียนของผมพัฒนาขึ้นเยอะจาก คำวิจารณ์ของพี่แพรวในเรื่องก่อน บ.ก. แพรวจึงรีบมาขอจองตั้งแต่ ลงไปไม่กี่ตอน ผมก็เลยตีพิมพ์กับที่นี่ทีเดียว

นั่นแหละครับ บ.ก. แพรวก็นพยายามดื้อให้ผมไปแจกลายเซ็น ตั้งแต่แรกแล้ว เกลี่ยกล่อมสารพัดวิธี แต่ไม่เคยสำเร็จ มาคราวนี้ สงสัย บ.ก. แพรวเลยมดมือชกซะเลย

“พี่เคยเห็นผมตัวจริงแล้วนิครับ ผมไม่ได้เป็นฮีโร่หล่อเท่ อัจฉริยะแบบเฟิสต์ หรือเป็นพระเอกมาดแมนโชว์เมพแบบบอลัน นะครับ”

เหตุผลหลักที่ผมไม่เคยไปแจกลายเซ็น เพราะผมไม่อยากให้ นักอ่านเห็นตัวจริงผม

ผมกลัวพวกเขาจะผิดหวัง เพราะผมเขียนพระเอกเก่งมากทุกเรื่อง แต่ตัวผมจริง ๆ นั้นไม่ได้เท่เหมือนพระเอกเลย

“(ไม่ต้องห่วงจะ พี่มีชุดคอสเพลย์หน้ากากอสูรอยู่ เดี่ยวให้น้องโมยืมใส่ได้)” บ.ก. แพรพุดเหมือนเป็นเรื่องซิลซิล

หน้ากากอสูรเป็นเสื้อเกราะแร่ไอเท็ม Lv.999 ที่อลันพระเอกของเรื่อง GO ไล่ตอนสู้กับลาสต์บอส บ.ก. แพรอ่านแล้วกรี๊ดมากเลยลงทุนไปตัดชุดคอสเพลย์มาใส่เล่น

ข้อดีของชุดนี้คือมันคลุมหมดทั้งตัว ไม่มีใครเห็นใบหน้าหรือรูปร่างจริง ๆ ของผู้ใส่แน่นอน

“(มาเถื่อน้าน้องโม บูทเรามีขนมมีน้ำอร่อย ๆ ด้วยนะ แถมนักเขียนที่มาแจกลายเซ็นก็เลือกหนังสือในเครือเรื่องไหนกลับบ้านไปได้ 5 เล่มเลยน้อ)”

บ.ก. แพรพยายามกล่อมผมด้วยขนมและหนังสือฟรี
ซึ่ง...ก็น่าสนใจอยู่หรอกมั้ง

แต่เหตุผลหลักที่ผมยอมไปนะเหวอ เพราะ...พอมีหน้ากากอสูร ผมก็รู้สึกว่าคุณไม่ควรถูกกลัวแล้ว

ผู้ตายโมเมนตัม!

งานสัปดาห์หนังสือเป็นงานที่ผมมาเท่าไรก็ไม่เคยเบื่อ
การได้อยู่ท่ามกลางกองหนังสือ บรรยากาศที่เต็มไปด้วยคนรักหนังสือ ไม่มีอะไรที่มีความสุขไปกว่านี้นักแล้ว คงเหมือนกับคนที่ชอบกินขนมแล้วมาอยู่ในเมืองที่มีแต่ขนมอร่อยเต็มไปหมด พอผมเข้ามาที่นี่ ผมสามารถเดินคนเดียวได้ตั้งแต่เปิดงานยันปิดงาน มาทุกวันก็ยังได้เลย

ปกติผมมักจะมาในฐานะนักอ่าน เลือกซื้อหนังสือหอบหิ้วกลับไปจนเต็มมือ ที่บ้านก็แทบไม่มีที่เก็บ แถมที่ซื้อไปก็ต้องตั้งเยอะแยะ แต่ก็มีความสุขทุกครั้งที่ได้ซื้อนี่นา

แต่งงานครั้งนี้ผมมาในฐานะนักเขียน มันให้ความรู้สึกกังวล อย่างบอกไม่ถูก

ผมยืนขาสั้นอยู่หน้าบูทสำนักพิมพ์เครือปั๊ก สำนักพิมพ์ของผมเป็นเครือใหญ่ที่มีหลายหมวด หมวดแฟนตาซีเรียกสำนักพิมพ์ฟินิกซ์ หมวดรักเรียกสำนักพิมพ์วิหค หมวดทั่วไปเรียกสำนักพิมพ์อินทรี และหมวดล่าสุดที่เพิ่งเปิดเรียกสำนักพิมพ์เปกาซัส

“สวัสดีจ้า สนใจหนังสือเล่มไหน สอบถามได้เลยนะคะ” มีพนักงานขายประจำบูทเข้ามาคุยกับผม คงเห็นผมยืนด้อมๆ มองๆ อยู่หน้าบูทพักใหญ่แล้ว

“อะ...เอ่อ คือ ผมเป็นนักเขียนครับ” เนื่องจากผมมาแจกลายเซ็นครั้งแรก เลยไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง

“อ้อ นักเขียน...” พนักงานยิ้มให้ผมอย่างเป็นมิตร ก่อนตะโกนบอกพี่ข้างในบูท

“พี่ น้องนักเขียนมาแล้ว”

“พาน้องเข้าบูทเลยจ้า” พี่ที่คาดว่าเป็นคนดูแลบูทตะโกนตอบ พอผมเข้าไปอยู่ในบูท ผมก็ได้เห็นสภาพที่แตกต่างจากนอกบูท ด้านในเต็มไปด้วยห่อหนังสือที่เตรียมมาสดุดอก และพนักงานทุกคนกำลังวุ่นวายกับการขาย เก็บเงิน และจัดหนังสือ

“มาจ้า น้องมายืนตรงนี้เลยนะคะ” พี่คนหนึ่งพาผมไปยืนใกล้กับพนักงานขายที่กำลังทำงานอยู่

“เดี๋ยวขอถ่ายรูปก่อน อ๊ะ หยิบหนังสือของน้องขึ้นมาเลยจ้า” พี่คนนั้นหยิบมือถือเตรียมถ่ายรูป

“เอ่อ...” ผมไม่รู้จะบอกยังงี้ว่าผมไม่สะดวกเปิดเผยหน้าตา แต่พอมองหาหนังสือที่วางอยู่ตรงหน้า ทำไมไม่เห็นมีเรื่องที่ผมแต่งเลยละ

ผมมาติดบูทหรือเปล่า ก็ไม่ละ นี่บูทสำนักพิมพ์เครือปั๊ก ถูกแล้วนิ

ผมกวาดตามองหนังสือที่วางขายเรียงราย ทำไมถึงมีปกรูปร่างคล้ายๆกัน แบบ...เหมือนคูรักรักกัน

“น้องนามปากกา ‘ผมเป็นหนุ่มวาย’ เจ้าของเรื่อง แมน ๗ ขึ้นเตียงกัน ใช่มั้ยคะ” พี่เขาคงเห็นผมเอาแต่ยืนบื้อก็เลยส่งหนังสือให้ผม

“หะ...หา” ผมเบิกตาโต ทำไม...ชื่อเรื่องถึงได้ดูเบิกโลกทัศน์ขนาดนี้

ยิ่งเห็นปกหนังสือที่พี่เขาส่งมาให้ผม แมน ๗ ขึ้นเตียงกัน รูปผู้ชายสองคนกำลังนอนกอดก่ายกันบนเตียง ผมก็ซ็อก อึ้งตาค้างเป็นรูปปั้นทันที

ผมไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องความรัก ปกติก็ดูแต่อะนิเมะโชเน็น

พอมาเห็นรูปปกผู้ชายแมนๆ กล้ามโตๆ บึกๆ นอนกอดกันบนเตียงแล้ว...

มันรู้สึก...ไม่ชินตาอย่างแรง

“อ้าว น้องโม มาทำอะไรตรงหมวดนวนิยายวาย” เสียง บ.ก. แพรวดังขึ้น จากที่เคยเป็นเสียงนรกกลับเหมือนเสียงสวรรค์ในตอนนี่

“พะ...พี่แพรว” เป็นครั้งแรกที่ผมดีใจมากที่ได้เจอ บ.ก. สุดโหดของผม

“นี่เธอ พาน้องโมมาไหนวายทำไม เขาเป็นนักเขียนแฟนตาซีนูน” บ.ก. แพรวพูดกับพี่คนที่พาผมมา

“เอ๋ นักเขียนแฟนตาซีเหรอ” พี่คนนั้นมองผมตาปริบๆ

“ใช่แล้วจ้า นี่คือน้องโม โมเมนตัม นักเขียนเบสต์เซลเลอร์ของสำนักพิมพ์เราไง” บ.ก. แพรวภูมิใจนำเสนอผมสุดๆ

“หา!” พี่หลายคนในหมู่มองผมด้วยสายตาที่ไม่อยากจะเชื่อ

“เดี๋ยวก่อน นะ โมเมนตัมที่เขียนพระเอกโคตรเท่ โคตรแมน โคตรเก่ง แบบโคตรจะเซะเมะอะนะ แต่ทำไมน้องนักเขียนถึงได้

ตัวเล็กมั่งมึงหุ่นบ้างบาง เป็นอุเคะในอุดมคติขนาดเนี่ย”
 ผมได้แต่กะพริบตาถี่ๆ เมื่อได้ยินพวกพี่เขาพูดกัน
 “จริงด้วย ตอนแรกเลยเข้าใจผิดว่าเขียนนิยายวาย ไม่คิดว่า
 จะเขียนแฟนตาซี”

ผมฟังแล้วแทบสะดุดเท้าตัวเอง นี่ผม...ดูไม่แมนขนาดนั้นเลย
 เหรอ

“มาๆ น้องโม นี่ชุดคอสเพลย์หน้ากากอสูรนะ น้องสวมทับ
 ได้เลย ถ้าพร้อมแล้วก็มาประจำตรังโซนแจกลายเซ็นนะจ๊ะ”

“โอเคครับ” แล้วผมก็รีบชุดมา

อย่างน้อยถ้าใส่ชุดคอสเพลย์นี้ ผมคงไม่โดนเข้าใจผิดหาว่า
 เขียนแนววายแล้วใช่มั้ย

ชุดหน้ากากอสูรเป็นชุดที่ผสมระหว่างอัศวินกับยมทูต
 ชุดเกราะสีดำ สวมทับด้วยหน้ากากปีศาจ พอมองกระจกแล้วผมดู
 หุ่นล่ำซึ้นกว่าตัวจริงเยอะเลย

“น้องมาแล้ว โอ้โฮ แบบนี้จะถึงจะสมเป็นโมเมนตัม” พี่ๆ
 หลายคนในบูทพากันสนใจชุดที่ผมใส่

“มาๆ เดี่ยวถ่ายรูปลงเพจเลย”

จากนั้นผมก็โดนบังคับให้ถือหนังสือนิยายตัวเองแล้วถ่ายรูป
 มีป้ายนามปากกา *Momentum* ติดที่เสื้อ พอผมอยู่ในชุดหน้ากาก
 ผมค่อยรู้สึกสบายใจกับการออกที่สาธารณะมากขึ้น

“นักเขียนมาแล้วจ้า โมเมนตัม เจ้าของเรื่อง *HSH* ไฮสกูลฮีโร
 เฟิสต์ พระเอกสุดฮอต หนังสือเรื่อง *Genesis Online* กับ *God
 Academy* ก็มีขายจ้า ซื้อหนังสือแล้วอย่าลืมมาให้นักเขียนเซ็นกัน
 นะจ๊ะ”

พี่คนที่เสียงดังที่สุดในบูทตะโกนเรียกลูกค้า ทำให้มีนักอ่าน
 หลายคนหันมาสนใจ เด็กๆ หลายคนพอเห็นผมในชุดหน้ากากอสูร

ก็ดูตื่นเต้นกันมาก หยิบมือถือขึ้นมาถ่ายรูปกันใหญ่ หลายคนก็ซื้อหนังสือมาต่อคิวให้ผมเซ็น โดยมี บ.ก. แพรวช่วยแกะซีดีหนังสืออยู่ข้างๆ

“น้องชื่ออะไรคะ เดี่ยวโมเมนต์จะเซ็นชื่อน้องให้ด้วยจ้า”

บ.ก. แพรวถามนักอ่าน

“ผมอยากเป็นเฟิสต์ครับ พี่เซ็นชื่อให้ผมเป็นเฟิสต์ที” น้องนักอ่านตอบ

ผมก็พยักหน้าเบาๆ ผมเชื่อว่านักอ่านหลายคนที่อ่าน HSH ก็ฝันอยากจะเป็นฮีโร่แบบเฟิสต์กันทั้งนั้น ผมเองก็ยิ่งอยากเป็นแบบเฟิสต์บ้างเลย

ผมเขียนลงบนปรกรอนิยายว่า ‘To : First’ แล้วก็เซ็นลายเซ็น ผมไม่เคยคิดลายเซ็นตัวเองหรอก เพราะผมไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าต้องมาแจกลายเซ็น แต่ผมเคยคิดลายเซ็นของเฟิสต์ไว้เล่นๆ แล้วไม่ได้บอกใคร ผมเลยถือโอกาสเอาลายเซ็นของเฟิสต์มาเป็นลายเซ็นของตัวเอง

พอเซ็นเสร็จ ผมก็ส่งหนังสือคืนให้น้อง

“ผมขอบนิยายที่พี่แต่งมาก สนุกโคตร พระเอกเท่มากด้วย”

“เอ่อ ขอบคุณครับ” ผมเปลื่อยิ้มอย่างดีใจ ได้คุยกับนักอ่านไม่คิดว่าจะรู้สึกดีขนาดนี้

“น้องชื่ออะไรคะ” บ.ก. แพรวช่วยทำหน้าที่ต่อ

“ผมชื่อเฟิสต์ด้วยได้มั๊ยครับ” พอนักอ่านคนต่อไปเห็นคนแรกได้ชื่อเฟิสต์ หลายคนก็อยากได้ชื่อนี้ตามด้วย

ผมก็เซ็นแล้วก็ส่งคืนให้เหมือนเคย นักอ่านบางคนก็ไม่พูดอะไร บางคนก็ชื่นชมนิยายผม ให้กำลังใจผม ทำให้ผมรู้สึกดีมากๆ บ.ก. แพรวกระซิบบอกให้ผมอย่ามัวแต่ตื่นเต้น ให้พูดขอบคุณคนอ่านที่มาอุดหนุนด้วย

พอถึงคนต่อไป ผมเห็นแล้วรู้สึกสะดุดตา เพราะนักอ่านที่

ผ่านๆ มาเป็นเด็กนักเรียนมัธยมเกือบทั้งหมด แต่นักอ่านคนนี้เหมือนเป็นนิสิตมหา'ลัย รูปร่างสูงโปร่ง เสื้อผ้าหน้าผมดูดีมาก ๆ เหมือนเป็นมอเดลนิตยสารเลย แต่เขากลับคาดมาสก์ปิดปากไว้ ผมจึงไม่สามารถเห็นใบหน้าของเขาได้ชัดเจน

ตอนแรกผมนึกสงสัยว่าทำไมต้องคาดผ้าปิดปาก แต่พอคิดอีกที อ้อ ช่วงนี้กรุงเทพฯ มีปัญหาฝุ่น PM 2.5 ในอากาศ คนใช้ผ้าปิดปากก็เป็นเรื่องปกติ

นอกจากผมมองสำรวจเขาแล้ว เขาก็มองสำรวจผมเช่นกัน คงดีใจชุดหน้ากากอสูรละมั้ง

“น้องชื่ออะไรคะ” บ.ก. แพรวยังทำหน้าที่เหมือนเดิม “โห ให้เซ็นหมคนี่เลยไหม้ยเนี่ย”

ผมมองหนังสือที่พี่แพรวกำลังแกะซีล นักอ่านตัวสูงคนนี้เหมาทุกเรื่องของผมเลย

“เฟิสต์” เขาตอบสั้นๆ

ผมพยักหน้า ไม่ว่าใครก็อยากได้ชื่อเฟิสต์ อยากรับเป็นเฟิสต์สิโรกันทั้งนั้น

ผมจึงเซ็นให้เขาเหมือนนักอ่านคนอื่น แต่เพราะมีหลายเล่มเลยเซ็นนานหน่อย ส่วนพี่แพรวที่กำลังแกะซีล จู่ๆ ก็ถามนักอ่านคนนั้น

“เอ่อ น้องหิบบ HSH มาเกินรีเปล่าคะ มีเล่ม 1 กับ เล่ม 2 อย่างละสองเล่มเลย”

“ถูกแล้วครับ” นักอ่านคนนั้นตอบ “เล่มนี้งั้วอ่าน อีกเล่มงั้วเก็บ”

เอ่อ...

ผมฟังแล้วอึ้งๆ แต่ก็ดีใจแฮะ ทำทางนักอ่านตัวสูงคนนี้จะรักหนังสือมาก ผมเองก็เป็นนะ บางเรื่องที่ชอบมากก็ไม่ค่อยกล้าหยิบมาอ่าน เพราะกลัวหนังสือเย็น

“ขอบคุณครับ” พอเซ็นเสร็จแล้ว ผมงับ บ.ก. แพรวก็ช่วยกัน
จัดหนังสือใส่ถุงส่งคืนกลับให้เขา

พอนักอ่านตัวสูงได้รับหนังสือคืน เขาทำท่าเหมือนอยากพูด
อะไรกับผม แต่สุดท้ายก็ออกไปโดยไม่ได้พูดอะไร แต่ระหว่างที่ผม
รอพี่แพรวแกะซีลหนังสือให้คนต่อไป ผมก็อดสังเกตเขาต่อไม่ได้

อาจเป็นเพราะนักอ่านตัวสูงคนนี้มีรังสีความเป็นหนอน
หนังสือ ผมจึงอยากรู้ว่าเขาไปซื้อหนังสือที่บูทไหนต่อ แพนนิยาย
ผมอ่านหนังสือแนวไหนบ้างนะ

ผมเห็นนักอ่านตัวสูงเดินไปหาเพื่อนเขาอีกคนซึ่งยืนรออยู่
ไม่ไกลจากบูท คนคนนั้นก็ตัวสูงและดูดีไม่แพ้กัน แต่สวมมาสก์ปิดปาก

“โ้ยย ชื่ออีกแล้วเหอมีง ครึ่งหน้ามึงต้องเรียกไอ้นี่มาช่วย
ถือด้วยนะเว้ย แม่ไม่แฟร์กับกู”

เพื่อนเขาบ่น ผมฟังไม่ถนัด แต่ก็พอเดาได้นิดหน่อยว่าพูด
อะไรกันบ้าง

“มันไม่ว่าง” นักอ่านตัวสูงไม่รู้สึกละอายที่ต้องถือหนังสือ
เยอะๆ เหมือนเพื่อนเขา

“เฮ้อ แล้วนี่มึงต้องไปขึ้นเวทีปะ มึงมัวแต่มาขอลายเซ็นเนีย
เดียวก็ไม่ทันหอรอกนะเว้ย”

จากนั้นทั้งสองคนก็เดินไปที่อื่น ผมเลยละความสนใจ กลับ
มาเซ็นหนังสือต่อ

ผมเซ็นหนังสือไปได้นานพอสมควร จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงพี่ๆ ใน
บูทกรีดกรีดกัน

“เฮ้ย เฟิสต์ ไตรเทพ QU มาขึ้นเวทีที่งานนี้ด้วยแหละ”

“กรีดดด! จริงเหอ ไหนๆ ดูหน่อย”

“นี่เิง เพจงานเขาไลฟ์สดอยู่ เฟิสต์เป็นไอดอลนักอ่านนี่นา คง
เชิญมาช่วยโปรโมตแหละ”

“โ้ยย อยากไปดูบ้าง จะมีใครเฝ้าบูทได้มัยเนี่ย”

“ไหนดูสิ โห คนเยอะมาก” แม้แต่ บ.ก. แพรวก็ยังสนใจ ผมเห็นทุกคนเข้าไปมุงดูโทรศัพท์มือถือกันหมดแล้ว

“อ้ายยย เตี่ยวนะ” บ.ก. แพรวขมวดคิ้วแล้วหันมามองหน้าผม

“น้องโม เมื่อกี้นักอ่านตัวสูงๆ คนที่เหมาทุกเรื่องอะ เขาได้เสื้อแขนยาวสีฟ้า กางเกงยีนขาเดฟสีเข้มใช้หรือเปล่า”

ผมครุ่นคิดสักพัก นักอ่านมาขอลายเซ็นหลายคน ผมจำว่าใครแต่งตัวยังงี้ไม่ได้หรอก แต่คนนั้นเขาสะดุดตาจริง ๆ

“ผมคิดว่าใช่ล่ะครับ” ผมตอบ

“อ้าย เมื่อกี๋เฟิสต์มาที่บูท! เขาอ่านนิยายน้องโมด้วย!” บ.ก. แพรวแทบจะกรีดลั่น และทำฟீคนอื่นในบูทกรีดตามไปด้วย

“จริงดิ ทำไมไม่สังเกตเลย”

“จริงนะ เฟิสต์คาดมาสก์ ฉันก็ว่าทำไมทรงผมกับแววตาดูคุ้นๆ พอเห็นในไลฟ์ก็จำได้เลยอะ” บ.ก. แพรวว่า

“อ้อย พลาด เสียดายอะ” พี่หลายคนในบูททำหน้าเซ็งกันหมด ตอนนี้อาจมีผมแค่คนเดียวที่ไม่รู้เรื่องราวใครคือเฟิสต์ ผมรู้จักแต่เฟิสต์อีโร พระเอกในนิยายของผม ผมจึงกระซิบถามพี่แพรว

“พี่แพรว เฟิสต์คือใครเหวอครับ”

“น้องโมไม่รู้จักไทรเทพ มหา’ลัย QU เหวอ” บ.ก. แพรวทำหน้าสงสัย

ผมครุ่นคิด ผมรู้จักมหาวิทยาลัย QU ที่ติดท็อปของประเทศเท่านั้น

บ.ก. แพรวคงเห็นผมทำหน้างงก็เลยอธิบายให้ฟัง

“เฟิสต์เป็นทั้งคิวด์บอยและเช็กชีบอยที่ฮอตมาก ๆ ของ ม. QU แกรมเป็นเพื่อนสนิทกับที ยูนิสตาร์ด้วยนะ เขาเรียกกลุ่มนี้ไทรเทพ มินที ต้ม แล้วก็เฟิสต์ เป็นแก๊งหนุ่มหล่อชั้นเทพของมหา’ลัย”

“อ้อ” ผมพยักหน้าเบาๆ พอได้ยินคำว่ายูนิสตาร์ก็พอดูคุ้นอยู่

บ้าง เพราะผมอัปนิยายลงเว็บตลอด บางทีก็เห็นแฟนฟิกยูนิสตาร์ ขึ้นบนอันดับท็อปของนิยาย ยูนิสตาร์เป็นกลุ่มไอดอลเดือนมหา'ลัย ระดับประเทศ ซึ่งออกโฆษณาทุกที่เต็มไปหมด

“ปะ น้องโม ไม่รู้จักชิมัย พี่จะพาไปดูเอง” บ.ก. แพรวทำท่า จะลากผมไป

“เดี๋ยวลีครับ แล้วแจกฉายเซ็นล่ะครับ”

“ไม่เป็นไร ถือโอกาสเดินทัวร์โรโมตบูทไง”

บ.ก. แพรวหยิบป้ายโฆษณาบูท แล้วให้ผมถือหนังสือติดมือไปด้วย มีพี่หลายคนจากในบูทที่อยากตามไปดูด้วยเหมือนกัน แต่ ก็ไปหมดไม่ได้ เพราะต้องมีคนเฝ้าบูท

จากนั้น บ.ก. แพรวก็พาผมเดินโรโมตสักพัก แล้วไปตรงเวที ส่วนกลางของงาน

มีคนมามุงดูกันเยอะมากจนน่าตกใจ งานหนังสือปกตินักก็ เยอะอยู่แล้ว แต่พอบนเวทีมีกิจกรรม คนก็เยอะเป็นพิเศษ และเฟลด์ ที่พวกพี่เขารีดกรีดก็เหมือนจะมีแฟนคลับด้วย

“นั่นไง เฟลด์กำลังให้สัมภาษณ์อยู่บนเวที” บ.ก. แพรวชี้อย่าง ตื่นเต้น

คงเป็นเพราะผมตัวเตี้ยเลยโดนคนข้างหน้าบัง แคมยังใส่ชุด หน้ากากอสูรก็เลยยืนมองไม่ค่อยถนัด ผมจึงปลิกตัวไปหาที่ว่าง ไกลๆ เพื่อจะได้มองเห็น

“น้องเฟลด์เป็นนักอ่านตัวยงที่ได้รับฉายาว่า เจ้าชายหนอน หนังสือ มีหนังสืออะไรที่อยากจะแนะนำเป็นพิเศษมั๊ยครับ”

ระหว่างหาที่ยืนดู ผมก็ได้ยินเสียงสัมภาษณ์ออกลำโพง

“ตอนนี้ผมกำลังอ่านเรื่องนี้อยู่ครับ ดูเฟินๆ เหมือนเป็นแนว ซูเปอร์ฮีโร่ทั่วไป แต่โอเดียอาวุธน่าสนใจมาก พระเอกเป็นเด็ก นักเรียนมัธยมปลาย แต่เป็นอัจฉริยะนักประดิษฐ์คิดค้นอาวุธ อาวุธภาพสูงใช้ต่อกับผู้ร้าย ซึ่งดัดแปลงจากอุปกรณ์การเรียน

เนื้อเรื่องสนุกทุกตอนครับ”

“อ้อ *High School Hero* นั่นเอง”

เอ๊ะ...ผมสะดุ้งเฮือกเมื่อได้ยินชื่อนิยายตัวเอง

“ครับ ตอนนี้ออกมาสองเล่มแล้ว ผมกำลังรออ่านเล่มต่อไปอยู่”

เอาแหละ ผมเจอบันไดว่างๆ แล้ว ผมจึงขึ้นไปเพื่อให้ตัวเองอยู่มุมสูง จะได้มองเห็นบนเวทีได้ชัดเจน

“น้องเฟิสต์ช่วยบอกเหตุผลให้ฟังหน่อยได้มั๊ยครับว่าทำไมถึงชอบนิยายเรื่องนี้” พิธีกรเอ่ยถาม

“ครับ” ผู้ชายคนที่ชื่อ ‘เฟิสต์’ คนนั้นพยักหน้า

นี่มัน...ผมเบิกตาโต เมื่อผมได้เห็นใบหน้าของเขาชัดเจนแม้ว่าจะอยู่ไกล

เฟิสต์คนนั้นเป็นผู้ชายหน้าตาหล่อเหลาคนนึง แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญเท่า...

“พระเอกเรื่องนี้ชื่อว่าเฟิสต์”

เฟิสต์คนนั้นพูดออกไมค์ ทั้งท่าทางการพูด การแสดงออกทางสีหน้า ยิ่งทำให้ผมตกใจมากขึ้น

“ผมรู้สึกว่ ‘เฟิสต์ฮีโร่’ มีหลายอย่างที่คล้ายกับผมมาก จนบางครั้งผมอ่านแล้วก็เผลอเชื่อว่า ผมคือเฟิสต์คนนั้นจริงๆ”

ผมไม่เคยพบเจอเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อนเลย

ผมแตงนิยายมาหลายเรื่องและหลายปี ทุกตัวละคร ผมมีอิมเมจอยู่ในหัวเสมอว่าตัวละครนี้มีลักษณะหน้าตาและบุคลิกประมาณไหน

ผมอาจจะเคยเห็นภาพจากการ์ตูน เกม หรือภาพยนตร์ที่ใกล้เคียงกับอิมเมจตัวละครที่ผมแตงอยู่

แต่ภาพตรงหน้าผมนี้...มันน่าเหลือเชื่อเกินไปแล้ว

เฟิสต์คนนี้...เหมือนกับเฟิสต์พระเอกของผมราวกับฝาแฝด!

มันเหมือนเกินไป เหมือนจนไม่น่าเชื่อ แวบหนึ่งผมคิดไปแล้ว
ว่าเฟิสต์ พระเอกของผมนั้นได้หลุดออกจากนิยาย แล้วมาอยู่
ตรงหน้าผมจริงๆ

แต่มันจะเป็นไปได้ยังไงกัน
ในเมื่อ...นี่เป็นครั้งแรกที่ผมพบกับเขา
และผมไม่เคยรู้จักเขามาก่อน

-

2

เฟลสต์ในจินตนาการ

“สุดยอดอาวุธตัดตอนนิยาย

นั่นก็คือ ค้างลงแดง”

โม (Momentum)

หลังจากผมได้เจอเฟลสต์ในชีวิตจริง เฟลสต์คนที่เหมือน
พระเอกของผมทุกอย่าง ผมก็รู้สึกสับสนอย่างมาก

ผมยังจำได้ นักอ่านหลายคนบอกว่าพระเอกของผมเหมือนกับ
เฟลสต์คนนี้ ตอนนั้นผมก็ยังไม่ใส่ใจ แต่ตอนนี้ผมเข้าใจแล้ว

“น้องโมเป็นอะไร ทำไมนั่งเหม่อแบบนี้” บ.ก. แพรวทำหน้าที่
สงสัย

หลังจากจบงานแจกลายเซ็นในงานหนังสือ ผมชวนพี่แพรว
มาเลี้ยงข้าวในฐานะ บ.ก.

จริงๆ ผมก็ไม่รู้ว่าเป็นธรรมเนียมหรือเปล่า แต่พี่เอกซึ่งเป็น
รุ่นพี่นักเขียนที่ผมเคารพมักจะพา บ.ก. ที่สนิทไปเลี้ยงบ่อยๆ พี่เอก
เคยบอกผมว่าอย่างน้อยก็เพื่อแสดงความขอบคุณที่เขาตั้งใจดูแล
ต้นฉบับให้เรา พี่เอกเชื่อว่าถ้าความสัมพันธ์ระหว่างนักเขียนกับ บ.ก.
เป็นไปด้วยดี การทำงานร่วมกันก็จะราบรื่นมากขึ้น

“พี่แพรวครับ พี่แพรวคิดว่าเฟลสต์พระเอกของผมกับเฟลสต์บน
เวทีคนนั้นเหมือนกันหรือเปล่า” ผมตัดสินใจปรึกษาพี่แพรว อยากรู้

ว่าพี่แพรวจะคิดอย่างไร

พี่แพรวเป็นคนที่เข้าใจนิยายผมอย่างดี เพราะทุกครั้งที่พี่แพรวตรวจต้นฉบับก็จะหมั่นทักถามผมเสมอ เช่น ตั้งใจจะสื่อเนื้อหาแบบนี้ใช่ไหม ประโยคนี้หมายความว่าอย่างไร แม้ว่าพี่แพรวจะมีอำนาจในการแก้ไขต้นฉบับในฐานะบรรณาธิการ แต่พี่แพรวก็อยากให้ออกมาตรงตามที่นักเขียนต้องการ นั่นจึงทำให้ผมทั้งนับถือและเชื่อใจพี่แพรวมากที่สุด

“คือ...พี่รู้จักแต่เฟิสต์ฮีโร่อะนะ” พี่แพรวหัวเราะเบา ๆ “เฟิสต์คนนั้น นอกจากหล่อแล้ว พี่ก็รู้จักอย่างอื่นเลย ฮี ๆ คงต้องถามพี่คนอื่นแล้วมั้ง”

“อ่อ...” ผมได้แต่พยักหน้าอย่างจำนนขณะม้วนเส้นสปาเกตตีในจาน

“แต่พี่ก็คิดว่านะ...” พี่แพรวพูดต่อ “ถ้าเอาเฟิสต์คนนั้นเป็นอิมเมจเฟิสต์ฮีโร่ มันก็ได้อยู่นะ มีหลายอย่างที่ตรงแคว็กเตอร์สุด ๆ”

โห ขนาดพี่แพรวก็ยังเห็นด้วยเลย ผมอดคิดไม่ได้

“แต่พูดถึงเรื่องนี้ พี่ดีใจมากเลยนะ นึกไม่ถึงว่าเฟิสต์ ไตรเทพจะเป็นแฟนหนังสือน้องโมด้วย อีกหนอย่น่าจะตกแฟนคลับสาว ๆ ได้บ้างนะเนี่ย” บ.ก. แพรวทำหน้าเฝ้าฝัน คงอยากให้นิยายผมขายได้เยอะ ๆ

“แต่ผมว่ากลุ่มคนอ่านผมมักเป็นเด็กผู้ชายมัธยมนะครับ”

ไม่รู้วาดับฝันพี่แพรวหรือเปล่า นิยายของผมไม่ค่อยมีคนอ่าน ผู้หญิงเท่าไร นักอ่านผู้หญิงที่เข้ามาก็มักเป็นผู้หญิงที่ชอบการ์ตูน โชเน็นหรือชอบเล่นเกมแนวแอคชั่น แต่ผู้หญิงประเภทแฟนคลับไอดอลนะเธอ...อืม ผมคิดว่าน่าจะน้อยมาก ๆ

“เออ ไซ่ น้องโม พี่มีเรื่องอยากจะขอรู้ล่ะ” พี่แพรวทำหน้าเหมือนฟังนักบงอาจขื่นมาได้

“อะไรเธอครับ” ผมมองพี่แพรวตาปริบ ๆ

“น้องโมช่วยทำให้ HSH ขึ้นท็อปอันดับ 1 ได้มั๊ย”

คำขอของพี่แพรวทำให้ผมชะงักไป

นิยายเรื่อง HSH หรือ High School Hero ของผมตอนนี้มีคนอ่านอยู่เยอะและยอดขายค่อนข้างดีด้วย นิยายเรื่องนี้ติดอันดับอยู่หน้าแรกก็จริง แต่ก็ยังไม่เคยขึ้นท็อปอันดับ 1 เหตุผลหลักคงเป็นเพราะผมไม่ได้อัปเดตใหม่ทุกวัน

ถ้าเทียบกับนิยายเรื่อง Genesis Online ซึ่งเคยขึ้นท็อปอันดับ 1 ตอนนั้นผมพิตมาก รู้สึกตื่นเต้นที่เขียนนิยายมาตั้งหลายปี แต่เพิ่งเคยติดท็อปครั้งแรกในชีวิต ผมเลยบ้าระห่ำอัปเดตทุกวัน บางวันอัปเดตหนึ่งตอนด้วย เรียกได้ว่าปั่นสุด ๆ จนขึ้นทีหนึ่ง

แต่พอผมทำไปสักพัก ผมก็เริ่มรู้สึกเหนื่อย บางตอนผมรีบเกินไป ยังไม่มีเวลาเช็กให้ดีก็เอาไปอัปเดตแล้ว จนโดนคนอ่านบ่นเพราะคำผิดตรึม หลง ๆ ผมก็เลยเพล ๆ ลง แค่อ่านอันดับให้อยู่ในหน้าแรกก็ยังมีคนอ่านใหม่ ๆ เห็นเรื่องผมอยู่เรื่อย ๆ

ส่วนตอนที่มาแต่งเรื่อง HSH ผมเลิกเห่ออันดับท็อปแล้ว ก็เลยเขียนแบบสบาย ๆ ไม่ได้ระห่ำเหมือนเรื่อง GO แคพยายามปั่นให้ทันเดดไลน์สำนักพิมพ์ก็พอ

ทว่าคำขอของพี่แพรวทำให้ผมอดสงสัยไม่ได้ เพราะที่ผ่านมาพี่แพรวไม่ใช่ บ.ก. ที่คัดนิยายจากยอดวิวหรือยอดแฟนคลับ นิยายเรื่อง HSH ยอดขายก็ค่อนข้างโอเคอยู่ แล้วพี่แพรวมีเหตุผลอะไรกัน

“ทำไมพี่แพรวอยากให้เฟิสต์ขึ้นอันดับหนึ่งเหอะครับ” ผมตัดสินใจถาม

“ก็เพราะสำนักพิมพ์คู่แข่งมาบลัฟเรื่อน้องนะสิ!” บ.ก. แพรวแลดูโกรธเคืองขณะเปิดโพสต์ของสำนักพิมพ์ที่ว่าให้ผมดู

ผมลองอ่านก็เห็นว่าสำนักพิมพ์นั้นโซ่ปนกนิยายเรื่องใหม่ แล้วโฆษณาว่าเรื่องนี้ขึ้นอันดับ 1 ของหมวด การันตีความสนุกด้วยยอด

วิวแรงแซงเรื่อง HSH ของผม เชิญชวนให้คนอ่านมาซื้อกัน

“พี่นะโกรธมากเลยนะ ไม่มีปัญญาคิดคำโฆษณาดี ๆ หรือไง ถึงได้เอาเรื่องคนอื่นไปกด ทำเป็นอวดว่าอันดับชนะเรื่องน้องโมแล้ว จะสนุกกว่าเธอ ซิ น้องโมต้องทำให้เห็นไปเลยนะ ขึ้นอันดับ 1 หักหน้าพวกมันซะ”

“เอ่อ พี่แพรวใจเย็นนะครับ” ผมพยายามปลอบพี่แพรว พี่แพรวซึ่งเป็น บ.ก. ดูจะเดือดดาลมากกว่าผมซึ่งเป็นนักเขียน เสียอีก

เอาจริง ๆ ผมก็ไม่ได้เห็นด้วยที่สำนักพิมพ์นั้นใช้วิธีโฆษณา แบบนี้ แต่ผมไม่รู้สึกโกรธ อาจเป็นเพราะผมคิดว่าความสนุกเป็น ความชอบส่วนบุคคลที่วัดด้วยอันดับไม่ได้เสมอไป ยอดวิวเป็นแค่ ตัวชี้วัดว่านิยายเรื่องนี้มีคนติดตามหลายคน แต่ก็ไม่ได้การันตีว่า เรื่องนี้จะต้องสนุกสำหรับนักอ่านทุกคน

เพราะตัวเลขกับความรู้สึกไม่ใช่สิ่งเดียวกัน

อีกอย่าง ผมคิดว่าการที่สำนักพิมพ์โฆษณาแบบนั้นก็เหมือน เป็นดาบสองคม แรกเริ่มอาจได้ยอดขายเพิ่มขึ้นก็จริง แต่ในทางกลับ กัน หากคนอ่านอ่านเรื่องนี้แล้วไม่ถูกจริต สุดท้ายแพน ๆ ก็ารู้สึก ผิดหวัง และในอนาคตก็จะมีใครซื้อคำโฆษณานี้อีกแล้ว

“พี่ยอมไม่ได้จริง ๆ นะ ไม่ใช่แค่พี่คนเดียว บ.ก. คนอื่นเห็น แล้วก็ของขึ้นตามไปด้วย”

แต่ดูเหมือนพี่แพรวจะจริงจังมากเลยแฮะ ผมคิดในใจ ท่าทาง การแข่งขันระหว่างสำนักพิมพ์คงจะดุเดือดกว่าที่ผมคิด

“ผมจะพยายามนะครับพี่แพรว” ผมรีบปากพี่แพรวขณะที่คิด อยู่ในใจว่าจะต้องทำอย่างไรดี

การปั่นตอนใหม่อัปเดต ๆ ไม่ใช่แนวผมเท่าไร เพราะผมต้อง บิลด์อารมณ์อย่างหนักทุกครั้งก่อนจะเริ่มเขียน กว่าที่จะเขียนได้แต่ละ ตอนก็ต้องใช้เวลา แถมภาษาผมก็ยังไม่แข็งแรงพอ จึงต้องตรวจทาน

หลาย ๆ รอบ ไม่งั้นก็จะมีคำผิดโผล่ไปทุกบรรทัดจนคนอ่านอาจรำคาญได้

เรื่องคำผิดนี้ผมก็โดนพี่แพรวตีมือบ่อย ๆ ขนาดผมว่าผมตรวจต้นฉบับอย่างดีแล้วนะ ก็ยังหลุดพลาดไปในมือ บ.ก. อีกบานเลยแหละ ๆ

ถ้าฉันก็เหลือแค่วิธีเดียวที่พอใช้ได้
ผมตั้งชื่อมันว่า ‘กลยุทธ์ค้ำลงแดง’

ตอนนี้ผมนั่งอยู่หน้าโน้ตบุ๊กในหอ เปิดไฟล์เวิร์ดหน้าเปล่า ๆ ขึ้นมารอไว้ ผมกำลังบิลด์อารมณ์เพื่อจะเขียนตอนต่อไป

วิธีที่ทำให้คนอ่านค้างในนิยายแต่ละแนวไม่เหมือนกัน แต่มันก็มีจุดร่วมกันอยู่อย่างหนึ่ง คือ

‘ความไม่คาดฝัน’

ผมมีพล็อตที่คิดไว้แล้ว ตอนแรกผมตั้งใจเอาไปใส่ช่วงใกล้จบ แต่คิดไปคิดมาเอามาค้นไว้ช่วงนี้ก็เป็นจังหวะที่ดี จะได้มีอะไรให้คนอ่านติดตามมากขึ้น

“เฟลิสต์” ผมเรียกชื่อเฟลิสต์เบา ๆ

เฟลิสต์เป็นพระเอกที่ผมสร้างจินตนาการได้ง่ายกว่าเรื่องอื่น ๆ ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไม อาจเป็นเพราะประสบการณ์การเขียนที่มากขึ้น

ถ้าเทียบกับเรื่องแรกที่ผมแต่ง ผมเขียนโดยที่ไม่ได้เข้าถึงตัวละครเลย จึงโดนพี่แพรวบ่นว่าหลุดแคร็กเตอร์บ่อยมาก แต่พอเขียนเรื่องอลัน ผมเพิ่งรู้จักคำว่าอินเนอร์ก็คราวนี้ ผมได้ยินเสียงอลันอยู่ในหัวเสมอ อลันเหมือนคอยชี้นำผมว่าควรเขียนบทสนทนาอย่างไร ทุกครั้งที่เจอเหตุการณ์อะไร ผมไม่ได้เป็นคนคิดแทนตัวละคร แต่ตัวละครเป็นคนบอกว่าต้องทำอะไร นั่นทำให้บทพูดของอลันตรงแคร็กเตอร์มาก จนพี่แพรวยังเอ่ยชมว่าผมพัฒนาขึ้น

เยอะมาก

แต่เฟิสต์นั้นหนักยิ่งกว่าตัวละครอื่น ๆ เพราะไม่ใช่แค่ได้ยินเสียงเท่านั้น แต่ผมเห็นเขามายืนอยู่ตรงหน้าผม และพูดคุยกับผม เป็นตัวเป็นตนเลย

“จะเขียนตอนใหม่แล้วหรือ” เฟิสต์เอ่ยถาม

บัดนี้ผมเห็นเฟิสต์ในชุดนักเรียน ม. ปลาย สราติมิตรภาพ อย่างชัดเจน แต่เสียงของเฟิสต์นั้นดังก้องอยู่ในหัวผม

ผมมองเฟิสต์อย่างพิจารณา ไม่ว่ามุมไหน เฟิสต์คนนั้นที่ผมเจอในงานหนังสือก็เหมือนเฟิสต์ พระเอกของผมคนนี้อย่างแยกไม่ออกจริงๆ

พูดถึงเรื่องเห็นภาพตัวละคร ตอนแรกผมก็เคยหวั่นใจว่าตัวเองเห็นภาพหลอนหรือเปล่า แต่พอผมได้คุยกับฟ้า ซึ่งเป็นเพื่อนข้างบ้านผมสมัยเด็ก ฟ้าก็เขียนนิยายเหมือนกัน แต่เป็นแนววายดราม่า และมีเรตด้วย

ผมเคยสงสัยว่าผู้หญิงที่ไม่เคยมีแฟนอย่างฟ้าไปเขียนฉากอย่างว่าได้อย่างไร และฟ้าก็ตอบผมว่า

“ก็ทุกครั้งที่ฉันแต่ง ฉันเห็นภาพตัวเองไปนั่งพิมพ์นิยายอยู่ได้เดียว มองดูพวกเขาอึ๊บ ๆ กันแบบ HD อร่อยยย เช็ดเลือดแป๊บ”

เอ่อ ถึงจะฟังดูประหลาด แต่ผมก็เข้าใจแล้วว่าผมไม่ได้บ้าอยู่คนเดียว นักเขียนทุกคนที่อินตัวละครมาก ๆ ก็น่าจะเป็นแบบผมกับฟ้า

พอ ๆ กลับมาเรื่องนิยายผมก่อน ผมจะต้องไม่หลุดสมาธิ

“เฟิสต์ ตอนนี้จะไม่เหมือนตอนที่ผ่านมานะ” ผมบอกกับเฟิสต์

เฟิสต์พยักหน้าตอบเบา ๆ

“แล้วแต่เลย นายเป็นพระเจ้าในเรื่องนี้” เฟิสต์คลิย้มเล็กน้อย
“ยังไงก็เชื่อใจนายเสมอ”

นั่นทำให้ผมอมยิ้ม ถึงแม้ผมจะเป็นคนสร้างพวกเขาขึ้นมา แต่
การได้รับความเชื่อใจจากตัวละครนั้นมันรู้สึกดีมากจริง ๆ

“เอาละนะ...”

ผมสะดุ้งขมื่อวอร์มอัป เพราะต่อจากนี้ผมจะไม่หยุดพิมพ์
จนกว่าจะจบตอน

ผมหลับตาสร้างภาพในหัว จากนั้นก็ลืมตาขึ้น เริ่มลงมือพิมพ์
นิยาย

ฉับพลันบรรยากาศในห้องพักของผมก็แปรเปลี่ยนเป็นห้อง
ถนน โอบล้อมไปด้วยตึกสูงเรียงราย ผมยืนอยู่บนทางเท้า มองดู
รถราวิ่งผ่านไปมา เสียงจราจรอีกทีก็ดังอยู่โดยรอบ ตอนนี้ผมกำลัง
อยู่ท่ามกลางความวุ่นวายของตัวเมือง

เคยมีนักอ่านบอกว่าอ่านเรื่องผมแล้วเหมือนเข้าไปอยู่ใน
นิยายจริง ๆ นั่นคงเป็นเพราะผมเองก็เข้าไปอยู่ในโลกนิยายในขณะที่
ที่ผมเขียนเหมือนกัน

ผมกำลังเดินอยู่บนทางเท้าข้างกายเฟลด์ แต่เฟลด์ไม่ได้สนใจ
ผมแล้ว เขาเพียงเดินสะพายกระเป๋าไปไปเรื่อยเปื่อย ตอนนี้เฟลด์
เพิ่งเลิกเรียนและกำลังกลับบ้าน สีหน้าเฟลด์ดูง่วง ๆ เพราะเขาตั้งใจ
มาหลับที่โรงเรียน เมื่อคืนมัวแต่ทดลองสร้างสิ่งประดิษฐ์ชิ้นใหม่
จนถึงเช้า แต่วันนี้โรงเรียนมีกิจกรรม จึงมีแต่คนมากวนเขา จนเฟลด์
ไม่ได้นอนเต็มอิ่ม

ผมเดินตามเฟลด์ไปเรื่อย ๆ โดยที่มือผมก็รวบแป้นคีย์บอร์ดไป
ด้วย ผมเขียนนิยายมาเยอะจนพิมพ์ภาษาไทยโดยที่ไม่มองแป้น
คีย์บอร์ดได้

ผมถูกเสียงบรรยากาศในนิยายกลืนเสียงรอบตัวไปแล้ว แม้แต่
ข้างห้องพักผมกำลังเปิดเพลงปาร์ตี้อีกที ผมก็ยังไม่ได้ยิน มีเพียง
เสียงนิ้วของผมรวบแป้นคีย์บอร์ดด้วยความเร็วราวบทบรรเลงเปียโน
Fantaisie Impromptu ของ Chopin

“กรี๊ดดด! ช่วยด้วย”

เสียงคนป่าคนหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง ทำให้ผมและเฟลด์หันไปมองทันที

คนป่ากำลังล้มลงด้วยความตกใจเมื่อมีมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งวิ่งราวกระชากกระเป๋าคู่มือของคุณป่า แล้วชิงหนีไปอย่างรวดเร็ว

ในขณะที่ฝูงชนรอบข้างกำลังตะลึงงัน ปฏิกริยาของเฟลด์นั้นไวกว่าใคร เฟลด์พุ่งตัวเข้าไปช่วยคนป่านั้นทันที

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ” เฟลด์ช่วยประคองคนป่าให้ลุกขึ้นยืน

“ขอบใจจะ ป่าไม่เป็นไร แต่...มันเอากระเป๋ามา ป่าเพิ่งถอนเงินมาหมดบัญชี จะเอาไปจ่ายค่ารักษาสามี นี่ก็ไม่ถึงว่า...”

น้ำเสียงของคุณป่าเหมือนจะร้องไห้ด้วยความสิ้นหวัง เฟลด์ได้ยินดังนั้น สายตาก็จดจ้องไปยังรถมอเตอร์ไซด์คันดังกล่าวที่ขับไปไกลแล้ว

หากเป็นคนอื่นคงสิ้นหวังที่จะตาม

แต่นั้นไม่ใช่กับฮีโร่อย่าง ‘เฟลด์’

ทันทีทันใดเฟลด์ก็วิ่งตามมอเตอร์ไซด์คันนั้นไป

ผมก็วิ่งตามเฟลด์พร้อมกับพิมพ์นิยายไปด้วย

ผมเห็นเฟลด์ยกแขนข้างซ้ายที่สวมนาฬิกาข้อมือโลหะขึ้นมาเมื่อกดปุ่มตั้งเวลา มันก็ฉายภาพไฮโลแกรมแสดงไอเท็มต่างๆ ที่เขาสวมใส่ ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า กางเกง เข็มขัด และรองเท้า

เฟลด์เลือกเมนูรองเท้า และกดปุ่ม ‘เริ่มใช้งาน’ ทันที

จับปล้นรองเท้านักเรียนยี่ห้อนั้นยางสีดำของเฟลด์ก็...

“เดี๋ยวละ ต้องเป็นยี่ห้อนั้นยางด้วยเหวอ” เฟลด์หันมาถามผมด้วยสีหน้าเคลือบแคลง ทำให้ฉากในโลกนิยายเหมือนถูกหยุดชั่วคราว

“อ้าว รุ่นคลาสสิกเลยนะ นันยาง...เก่ามาตั้งแต่รุ่นพ่อ” ผม

ห้องสโกลแกนโฆษณาที่ผมมักได้ยินบ่อย ๆ สมัยเด็ก

เฟิสต์เลกคิว สีนํายังคงงุนงง แต่ผมก็เข้าใจถ้าเฟิสต์จะไม่เกิด เพราะถึงเฟิสต์ในเรื่องอายุน้อยกว่าผมไม่กี่ปี แต่เฟิสต์ฮิโรนั้นเพิ่งกำเนิดพร้อมกับนิยาย HSH ได้ไม่กี่ปี ยิ่งไงก็คงไม่ทันโฆษณานั้น

เอาเป็นว่ากลับมาในฉากนิยายต่อ

ฉบับพลันรองเท้าของเฟิสต์ก็เปลี่ยนจากรองเท้านักเรียนธรรมดา กลายเป็นรองเท้าสเก็ตความเร็วสูง

ความเร็วของเฟิสต์นั้นเพิ่มขึ้นเท่าทวี เร็วยิ่งกว่ารถยนต์ที่วิ่งอยู่เลนข้าง ๆ

ผมตามเฟิสต์ไปเรื่อย ๆ รวากับความเร็วของผมในโลกนี้ไม่มีขีดจำกัด

ผมได้ยินเสียงสายลมปะทะกับหูชัดเจน รวมถึงเสียงบีบแตร จากรถรอบข้าง แล้วก็...

“ไฟแดง!” ผมอุทาน

นั่นทำให้เฟิสต์หยุดชั่วคราวแล้วหันมามองผม

“ทำไมดิอะเฟิสต์ไฟแดงอยู่นะ ถ้านายฝ่าไฟแดงก็ผิดกฎหมาย แต่ถ้าไม่ฝ่าไฟแดงก็จะตามคนร้ายไม่ทัน”

คำถามของผมทำให้เฟิสต์นิ่งไปสักพัก ก่อนจะยกไหล่

“ไม่ได้มีแค่สองทางเลือก” เฟิสต์ตอบ ก่อนจะเปิดไฮโดแกรม ในนาฬิกา และเลือกเมนูฟังก์ชันพิเศษของรองเท้า

ทันใดนั้นเองรองเท้าสเก็ตก็แปรเปลี่ยนเป็นรองเท้าไอโฟน ทำให้เฟิสต์ลอยตัวขึ้นสูงเหาะกลางอากาศอย่างสุดเท่

“ไม่ได้อยู่บนถนนก็ไม่ผิดกฎจราจรแล้วใช่ไหม” เฟิสต์ยกยิ้ม มุมปาก

นั่นทำให้ผมอึ้งไม่น้อย ผมที่เป็นคนแต่งยั๊มนึกไม่ถึงเลยว่า เฟิสต์จะทำแบบนี้

“แล้วทำไมไม่ใช้ตั้งแต่แรกเล่า” ผมถามเฟิสต์ระหว่างที่เหาะ

ตามเฟสดีไปด้วย

“เปลืองเชื้อเพลิง มีจำกัด” เฟสดีตอบสั้นๆ ก่อนชี้ตัวคนร้าย
ที่ขี่มอเตอร์ไซด์อยู่บนถนน

“เจอตัวแล้ว”

คราวนี้เสียงเฟสดีไม่ได้ดังก้องในหัวผม แต่เฟสดีพูดออกมา
เพราะคำพูดนี้เป็นบทพูดจริง ๆ ในนิยาย

เฟสดีพุ่งตัวลงมาบนถนน เคลื่อนรองเท้าสเก็ตไล่บี้มอเตอร์-
ไซด์ คนร้ายมองเห็นเฟสดีผ่านกระจกข้างจึงรีบเร่งความเร็ว

เมื่อถึงตรอกซอย มอเตอร์ไซด์ก็เลี้ยวโค้งเข้าไปยังโกดังร้าง
แห่งหนึ่ง เฟสดีก็ไล่ตามไปติด ๆ

ทว่าพอถึงโกดังร้างนั้นแล้วมอเตอร์ไซด์กลับหยุดรถเสียดื้อ ๆ
ทำให้เฟสดีต้องหยุดตาม จ้องมองหัวขโมยที่สวมหมวกกันน็อกจน
ไม่เห็นใบหน้า

“ส่งกระเป๋าคืนมาซะ ถ้าไม่อยากเจ็บตัว” เฟสดีพูดกับคนร้าย
หัวขโมยยกไหล่แล้วย้อนกลับว่า “อยู่นิ่ง ๆ ซะ ถ้าไม่อยากเจ็บ
ตัว”

เฟสดีฟังแล้วชักสั่นหน้า ท่าทางคนร้ายจะไม่ยอมคืนง่าย ๆ นั้น
คงต้องมีการต่อสู้กันบ้าง เฟสดีจับจ้องไปยังกระเป๋าที่คนร้ายถืออยู่
สมองคิดคะเนอย่างรวดเร็วว่าจะเลือกใช้อาวุธและเคลื่อนไหว
อย่างไรเพื่อแย่งชิงคืนมา

เฟสดีที่มัวแต่โฟกัสแย่งชิงกระเป๋าไม่ทันได้ระวังหลัง

ซึ่งก็...เข้าทางคนร้ายพอดี

ฉีก!

เฟสดีรู้สึกตัวอีกทีก็พบว่ามิดอกกระสุนที่มิดตรงลำคอ เขาหัน
ขวับไป มีชายสวมหมวกซุ่มยิงจากบนซอกหลังคา โดยที่เขาไม่ทันได้
สังเกต

ทัศนวิสัยของเฟสดีเริ่มพร่ามัว สมองเริ่มทำงานช้าลง

กระสุนยาสลบเหวอ...

เฟลิสต์คิดได้เพียงเท่านั้น จากนั้นโลกทั้งใบของเฟลิสต์ก็เปลี่ยนเป็นสีดำ

“เสร็จแล้ว” ผกกดเซฟเนื้อหา เป็นการจบตอนนี้โดยสมบูรณ์ บัดนี้ภาพโกดังร้างในฉากนิยายก็กลับมาเป็นหอพักของผม

ตามเดิม

เฟลิสต์ซึ่งนอนสลบอยู่บนพื้นก็ตื่นขึ้นมาพอดี

“ทำไมจบตอนแบบนี้” เฟลิสต์แสดงสีหน้าไม่พอใจเท่าไร

“นายไม่ชอบเหวอ” ผมหันไปถาม

“แน่นอนว่าไม่” เฟลิสต์นิน้วน “ปกตินายจะให้จบตอนเท่า ๆ

ตลอด”

“แต่จบแบบนี้มันน่าติดตามกว่านะ” ผมอธิบายเหตุผล “เพราะนายไม่เคยเสียท่ามาก่อนเลยนี่นา ต่อจากนี้คนอ่านก็จะเริ่มคิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับเฟลิสต์นะ ตอนหน้าเฟลิสต์จะรอดมั๊ย เฟลิสต์จะทำอะไรต่อไป”

เฟลิสต์ฟังที่ผมพูดด้วยสีหน้าเข้าใจ แต่ท่าทีก็ยังไม่ชอบใจอยู่ดี

“ไหนนายบอกว่ารักตัวละคร แต่เมื่อกี้นายเพิ่งทำร้ายเรา”

“เอ่อ...” ผมพูดไม่ออกชั่วขณะ ก็...เฟลิสต์ไม่ใช่ตัวละครแรกที่ผมทำร้ายซะหน่อย

“นายโกรธเราเหวอ” ผมอดถามเฟลิสต์ไม่ได้

“ไม่เชิงโกรธ” เฟลิสต์เว้นจังหวะสักพัก

“แต่ก็เชื่อใจนาย แล้วนายทำแบบนี้ได้ไง”

แม้เฟลิสต์จะพูดน้ำเสียงที่ยังเป็นมิตรกับผม แต่ผมฟังแล้วจุกไม่น้อย

ผมควรทำไงดี โดนพระเอกนิยายโกรธซะแล้ว เอ่อ ผมก็เคยโดนอดันเรื่อง *Genesis Online* โกรธมาก่อนนี่นา ตอนที่ผมทำให้ออดันเข้าใจผิดจนเคยเกลียดนางเอกอย่างอลิซ

ถ้าพระเอกโกรธคนแต่งแล้วผมจะทำไฉนหนอ ก็แค่...เสนอสิ่งที่ดีกว่า ยังไงผมก็เป็นพระเจ้าของเรื่องอยู่แล้ว

เหมือนตอนอลัน ผมก็สร้างสุดยอดไอเทมอย่างหน้ากากอสูรมาเพื่อจ้องอลัน

“เอนา หลังจากผ่านเหตุการณ์นี้ เราจะให้นายประดิษฐ์อาวุธล้ำสุดยอดแบบโคตรเท่เลยนะ”

ข้อเสนอของผมทำให้เฟลด์ทำท่าพิจารณา ก่อนพยักหน้าเบาๆ ไม่รู้ว่าเต็มใจหรือจกใจ แต่ดูท่าจะเป็นอย่างหลัง

“โอเค รับปากแล้วนะ *Momentum*”

เฟลด์พูดทิ้งท้าย จากนั้นภาพของเฟลด์ที่อยู่ตรงหน้าผมก็ค่อยๆ จางหายไป

ผมพักสมองด้วยการออกจากหอไปโรงอาหารคณะเพื่อซื้อข้าวกิน แล้วก็กลับมาที่หอ รีไรต์ประโยคบรรยายและตรวจทานคำผิดระหว่างรอให้ระบบของเว็บรันยอดวิวใหม่ของแต่ละวัน

“โอเค อัปเดตอันใหม่ได้” พอถึงเวลา ผมก็กดเผยแพร่ตอนใหม่ทันที

จากนั้นผมก็เขียนตอนใหม่ตอนไฉ่ด้วย

ผมปล่อยเวลาให้ผ่านไปและใช้ชีวิตตามปกติ แต่ก็เข้าไปเช็คคอมเมนต์เรื่อย ๆ มีคนอ่านถามหาตอนต่อไปด่วน ๆ หลายคนมาเฝ้ารอนหน้าเว็บว่าเมื่อไหร่ผมจะลงตอนใหม่ เพราะมันค้างคาใจ

อย่างน้อยก็ลุลยุทธ์ค้างลงแดงก็น่าจะใช้ได้ผล ที่นี้ก็เหลือแต่นิยายเรื่องอื่นเท่านั้น

เนื่องจากในเว็บจัดอันดับตามยอดวิวของแต่ละวันในช่วงสี่ชั่วโมงก่อนจะรันยอดวิวของวันใหม่ ผมคำนวณยอดวิวผมเฉพาะของวันนี้ ซึ่งนานมากแล้วที่ผมไม่ได้มานั่งนับยอดวิว

“22245 วิว...” ผมพิมพ์ขณะเข้าไปเช็คเรื่องอื่นๆ ที่อยู่ในอันดับที่บอกว่าพวกเขามียอดวิวเท่าไรกันบ้าง

“15013...19844...20117...21489...” ผมรู้สึกโล่งใจที่ยังไม่มีเรื่องไหนยอดวิวสูงกว่าเรื่องผมในวันนี้

แต่พอมาเจอเรื่องเดียวกับที่สำนักพิมพ์นั้นเคยบลัฟผมแล้ว

“30814...อืมเอาไงดีนะ...” ผมเคาะนิ้วบนโต๊ะ ครุ่นคิดอย่างหนัก

ยอดวิวเรื่องนี้สูงกว่าผมตั้งแปดพัน ผมจะไล่ตามอย่างไรดี มีแค่วิธีเดียวคือต้องรีบอัปเดตอนิเมะเท่าทัน

แต่ว่า...จะทันหรือเปล่านั้น ไม่แน่อาจจะต้องไปลุ้นวันอื่นแทน ซึ่งก็ไม่ว่าจะได้หรือเปล่านั้น

ระหว่างที่ผมกำลังคิดหนัก ผมก็เข้าไปเช็คยอดวิวของผมอีกทีเพื่อประกอบการตัดสินใจ

“หืม...28910 ทำไมมันขึ้นเร็วจัง” จู๊ๆ ผมก็ต้องประหลาดใจเมื่อยอดวิวพุ่งขึ้นหกพันกว่าภายในไม่กี่นาที

ผมคิดว่าระบบอาจจะแสดงตัวเลขผิด แต่พอผมรีเฟรชอีกทีผมก็ยังตกใจกว่าเดิม

“เฮ้ย 31944 เป็นไปได้ไง”

ผมตกใจมาก บ.ก. แพร่คงไม่ได้ใช้โปรแกรมอะไรมาโกงยอดวิวให้ผมใช่มั้ย อืม ไม่หรอก ไม่มีทาง เว็บมาสเตอร์ที่นี่ตรวจเก่งจะตาย ถ้าใครปั่นยอดแบบผิดกฎนะ ไม่มีทางรอด โดนจับแบนไต่หมด

แล้ว...ยอดวิวตั้งเยอะขนาดนี้มันมาได้ยังไง...

ผมเลื่อนดูคอมเมนต์ล่าสุดของนิยาย แล้วเห็นบางความคิดเห็นที่ไม่คุ้นเคย

‘พีเพิสต์อ่านเรื่องนี้ด้วย ต้องสนุกแน่เลย’

‘พระเอกชื่อเพิสต์เหมือนกันด้วย เอาอิมเมจเป็นพีเพิสต์ได้มั้ยนะ’

“เพิสต์เธอ...”

ผมขมวดคิ้ว หมายถึงเฟลด์ ไตรเทพ จาก ม. QU คนนั้นลิ้น
ระหว่างที่ผมกำลังง มือถือผมก็ดังขึ้น พี่แพรวเพิ่งส่งไลน์มา
*Praewie : โม่ม่ม่ เฟลด์โพสท์ไอจีสตอรี่ถึงเรื่อง HSH ด้วย
อวยยยย*

ไอจีสตอรี่เหรอ ผมไม่เคยเล่นอินสตาแกรม เอ้ สมัครไอดี
หรือยัง น่าจะยัง...

M.M.T : ไหนเธอครับพี่แพรว

จากนั้นพี่แพรวก็ส่งไอจีของเฟลด์มา ใช้ชื่อว่า first.read

ผมถึงกับต้องลงทุนสมัครอินสตาแกรมเพื่อเปิดดู ไอจีของ
เฟลด์มักโพสท์รูปหนังสือมากกว่ารูปตัวเอง เฟลด์ชอบถ่ายหนังสือ
คู่กับโต๊ะที่จัดสวยๆ ส่วนใหญ่มักเป็นหนังสือแปล บางทีก็มีลงรูป
โปสเตอร์การ์ดหนัง หรือสกรีนชอตเกมที่เล่นบ้าง แต่เฟลด์ดูเป็นคน
ไม่ชอบถ่ายเซลฟี รูปส่วนใหญ่คงให้เพื่อนถ่าย และหลายรูปก็ถ่าย
ร่วมกับเพื่อน

M.M.T : พี่แพรวครับ ไอจีสตอรี่ดูตรงไหน

ผมได้ดูหลายรูปแล้วก็ยังไม่เห็นไอจีสตอรี่ที่ว่า

*Praewie : ตายจริง น้องม่ม่ไม่เคยเล่นไอจีเธอ กดที่รูป
โพไฟล์นะ*

อ้อ ต้องกดรูปโพไฟล์ ผมมองรูปโพไฟล์ของเฟลด์ที่นั่นอ่าน
หนังสืออยู่ริมหน้าต่าง คงมีเพื่อนสักคนช่วยถ่ายให้ ผมสังเกตที่หน้า
ปกหนังสือเป็นเรื่อง แฮร์รี่ พอตเตอร์ น่าจะเป็นเล่มที่ 4 ภาคด้วย
อค์นี่ เอ้ ผมเพิ่งเห็นว่าเฟลด์ใส่เสื้อแจ็กเก็ตสีแดงสลับเหลืองด้วย
นี่มันสีของบ้านกริฟฟินดอร์ชัดๆ ไอะะ แล้วยังถือไม้กายสิทธิ์เป็น
ที่คั่นหนังสือด้วย ว่าแต่นั้นใช่ตะเกียบหรือเปล่านะ... เอาเป็นว่า
ภาพนี้โดยรวมก็ถือว่าสร้างสรรค์ดี ผมประทับใจความอินนี้

พอๆ กลับมาเรื่องไอจีสตอรี่ ต้องกดรูปโพไฟล์ใช้มัยนะ
อะ ขึ้นแล้ว

แล้วผมก็ได้เห็นว่าเฟิสต์ถ่ายสกรีนชอตหน้านิยายของผมเอา
ไปลง เฟิสต์คงอ่านนิยายผมในมือถือ และอ่านจนถึงตอนสุดท้ายที่
ผมตัดทิ้งท้ายไว้ว่า

จากนั้น โลกทั้งใบของเฟิสต์ก็เปลี่ยนเป็นสีดำ
เฟิสต์พิมพ์ข้อความกำกับสั้น ๆ ไว้ด้วยว่า
'ค้าง'

เอ่อ ผมถึงกับพูดไม่ออก แต่ก็เข้าใจแล้วว่ายอดวิวที่พุ่งนั้นมา
จากไหน

อินสตาแกรมของเฟิสต์ไม่ธรรมดาจริง ๆ ขนาดไม่ได้ทำงาน
เป็นไอดอลมีสังกัดยังมีคนฟอลโลว์เป็นแสน คงเพราะเป็นทั้งคิวด์
บอย เซ็กซี่บอยของมหา'ลัยดัง แถมยังมีเพื่อนสนิทเป็นไอดอลระดับ
ประเทศด้วย

“เฮ้อ” พอผมรู้สาเหตุที่ยอดวิวสูงแล้วก็ถอนหายใจยาว
ผมไม่รู้ว่าควรรู้สึกอย่างไรดี ด้านหนึ่งก็โล่งใจ อีกด้านหนึ่ง
ผมก็กังวลอย่างบอกไม่ถูก

ผมควรไปขอบคุณเฟิสต์คนนั้นมั้ยนะ ขอขอบคุณที่ติดตามนิยาย
ผม และช่วยเพิ่มยอดวิวให้ผมในวินาทีสุดท้ายพอดี
ว่าแต่...แล้วไอจีมันเล่นยังไง ผมใช้ไม่เป็น

-

3

เฟสท์ในชีวิตจริง

“คำชมคืออาหาร คำด่าคืออาวุธ”

โม (Momentum)

ผมเรียนรู้วิธีการใช้อินสตาแกรมจากกุเกิล แต่จนถึงบัดนี้
ผมก็ยังไม่ได้ส่งข้อความไปขอบคุณเฟสท์คนนั้นอยู่ดี

ผมนั่งพิมพ์แก้ไปมา จะบอกว่าขอบคุณที่ติดตาม ดีใจที่
ติดตาม ขอบคุณที่ช่วยโปรโมต แต่สุดท้ายหลังจากคิดขังใจอยู่เป็น
วัน ผมก็ลบข้อความทั้งหมด ไม่ส่งดีกว่า เพราะผมไม่รู้ว่าเขาอยาก
คุยกับผมหรือเปล่า เขาอาจแค่อยากอ่านนิยายเฉยๆ ไม่ได้อยากให้
ผมไปจู้จี้จ้านกับเขาก็ได้

ผมคิดว่าผมไม่ควรรบกวนคนอ่านมากเกินไป

ทั้งนี้ผมก็มีเรื่องกลุ้มใจใหม่เข้ามาแทน

นิยายเรื่อง HSH ได้ขึ้นอันดับ 1 ตามที่ผมตั้งใจก็จริง พี่แพรว
กับสำนักพิมพ์ก็มีความสุขมาก แคปอันดับไปโพสต์อวดในเพจ
สำนักพิมพ์ด้วย

ผมรู้สึกดีใจนะครับ ผมทำมันสำเร็จแล้ว ผมมีความสุขมาก
แต่ผ่านไปสักพักความรู้สึกอื่นก็เริ่มโถมทับเข้ามาแทน

ผมยังจำได้ในสมัยที่ผมเพิ่งเริ่มเขียนนิยายลงเว็บ คนอ่านผม

ก็แทบไม่มี ลงนิยายเหมือนลงให้ตัวเองอ่าน คอมเมนต์ถือเป็นเรื่อง
หายากสำหรับผม แต่ผมก็ไม่เคยถอดใจเลิกแต่ง เพราะทุกครั้งเมื่อ
มองนักเขียนหลายคนที่ยื่นอันดับท็อป พวกเขามีแฟนคลับติดตาม
เป็นพันเป็นหมื่น ทำให้ผมรู้สึกอยากจะเป็นแบบนี้บ้าง มันคงต้อง
มีความสุขมากแน่ๆ ที่มีคนอ่านมากมายเข้ามาร่วมสนุกในโลกที่เรา
สร้างขึ้น

ถ้าผมอยากเป็นให้ได้แบบนี้ ทางเดียวคือต้องอดทนเขียน
ต่อไป

นิยายเรื่อง *Genesis Online* สร้างความฝันของผมให้เป็นจริง
ผมมีความสุขมากที่ได้ขึ้นท็อปสำเร็จ ความสุขที่ได้จากการเขียน
นิยายยิ่งถูกเติมเต็มด้วยความรักของคนอ่าน ในตอนนั้นผมคงเป็น
นักเขียนที่มีความสุขมากที่สุดคนหนึ่ง

ทว่าสังขารของโลกใบนี้คือยังมีคนรักมาก ก็ย่อมมีคนเกลียด
มากเป็นธรรมดา

เมื่อก่อนที่นิยายยังไม่ขึ้นอันดับ คนที่เข้ามาอ่านมีแต่คนที่
ชอบเรื่องของผม ผมจึงเคยชินแต่กับการได้รับกำลังใจ แต่เมื่อนิยาย
ขึ้นท็อป คนที่เข้ามาก็ไม่ใช่ทุกคนที่จะชอบเรื่องของผม

นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมต้องเผชิญกับความกดดัน ความคาดหวัง
และการจ้องจับผิด ในตอนนั้นจิตใจผมคงยังไม่เข้มแข็งพอ นั่นคง
เป็นอีกสาเหตุที่ทำให้ผมเลิกปั่นอันดับไป

และในวันนี้ผมกำลังเดินตามรอยเก่า เรื่อง *HSH* ก็ขึ้นอันดับ
1 เช่นกัน ที่เขาบอกว่ายิ่งสูงก็ยิ่งหนาว นั่นเป็นความจริงอย่าง
แน่นอน

ตอนนี้มีหลายคนที่ยังเข้ามาอ่านเรื่องผมเพราะมันอยู่อันดับ 1
และคาดหวังว่าจะต้องสนุก พออ่านแล้วไม่ถูกจริตก็เขียนวิจารณ์
นิยายผมอย่างหนัก มีทั้งที่เขียนแบบมีเหตุผล และที่เขียนแบบนักเลง
คีย์บอร์ด

‘เรื่องนี้มันไม่ใช่ไซไฟ ไม่สมเหตุผลผลเลยสักนิด’
 ‘นี่มันเป็นการดูถูกแก๊กหรือเปล่า จบเหมือนกันแทบทุกตอน’
 ‘เรื่องห่วยโคตร ติดท็อปได้ไง พลอตน่าเบื่อมาก’
 ‘เข้ามาอ่านเพราะเห็นขึ้นที่ 1 แต่อ่านแล้วไม่สนุกเลย’
 ‘ง่ว่าทำไมคนติดตามเยอะ เรื่องอื่นยังเขียนดีกว่าเลย’
 ‘ไรเตอร์กาก เลิกเขียนเหอะ’

ผมได้แฟนคลับติดตามเพิ่มก็จริง แต่ผมก็ได้รับคำด่ามากขึ้น
 เช่นกัน

มันไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมโดนหนัก ถึงผมพอมีภูมิคุ้มกันบ้างจาก
 เรื่องก่อน แต่เมื่อเห็นสิ่งที่ผมตั้งใจสร้างถูกรุมทำร้าย มันก็ยากที่จะ
 ทำใจได้

ตอนนี้ผมกังวลไปหมดจนเริ่มคิดลบพุ่งซ่าน กลัวว่าถ้าอัปเดต
 ต่อไปแล้วไม่ถูกใจ คนอ่านก็จะยิ่งด่าผม อันดับผมก็จะตก พี่แพรว
 กับสำนักพิมพ์ก็คงผิดหวัง

ถึงตอนนี้ผมเขียนนิยายตุนไว้หลายตอนแล้ว แต่ทุกครั้งที่
 อัปเดตเว็บ ผมก็เครียดมาก จนซีเมาส์ค้างอยู่ที่ปุ่ม Publish แค่ว่ากด
 คลิกอัปเดตลงไป มือผมก็สั่นไปหมดแล้ว

“เฮ้อ ขึ้นเป็นแบบนี้ต้องไม่ไหวแน่เลย” ผมตัดสินใจพับหน้าจอ
 โน้ตบุ๊ก แล้วยกมือขึ้นกุมหน้าอย่างกระวนกระวาย
 ตั้ง...

ผมได้ยินเสียงไลน์ดัง กลัวจะเป็นพี่แพรวมาขอให้อัปเดตใหม่
 เพื่อรั้งอันดับ แต่พอหันไปดู ไม่ใช่พี่แพรว แต่เป็นพี่เอกนี่นา

Akarach : น้องโม พรุ่งนี้พี่จะไปนั่งทำงานที่คาเฟ่ตรง ม. QU
 น้องโมว่างหรือเปล่า

พอได้รับข้อความจากพี่เอก ผมก็ลืมเครียดไปเล็กน้อย

พี่เอกเป็นนักเขียนรุ่นพี่ที่ผมชื่นชม แต่แนวการเขียนของพี่เอก
 ไม่เหมือนกับผม พี่เอกเขียนแนววรรณกรรมยาวชนกับหนังสือ

แนะนำการใช้ชีวิต ผมรู้จักพี่เอกตอนที่เขาเปิดคอร์สอบรมการเขียน และผมก็ไปร่วมเวิร์กชอปด้วย เพราะผมเคยอ่านนิยายของพี่เอก แล้วชอบมาก นอกจากไอดีสร้างสรรค์แล้ว ยังสอดแทรกข้อคิดที่ตรงใจผมพอดี

ตั้งแต่ที่นิยายผมยังไม่ได้ตีพิมพ์ พี่เอกคอยให้คำแนะนำเรื่องนิยายกับผมเสมอ ผมยอมรับว่าที่มาได้ถึงทุกวันนี้เป็นเพราะพี่เอกช่วยสนับสนุนมาตลอด

M.M.T : ว้าวครับพี่เอก เจอกันนะครับ

ผมตอบรับทันที ถ้าผมได้คุยกับพี่เอก ผมจะต้องมีกำลังใจมากขึ้นแน่นอน

มหา'ลัยของผมเป็นมหา'ลัยเอกชนที่อยู่ใกล้กับมหา'ลัย QU บ้านพี่เอกไม่ได้อยู่แถวนี้ แต่พี่เอกชอบมาเขียนหนังสือที่คาเฟ่ที่นี่ เพราะเครื่องดื่มอร่อย บรรยากาศดี คนไม่เยอะ ถึงจะราคาสูงไปหน่อยก็ตาม

ตอนที่ผมไปถึงคาเฟ่ ผมเห็นพี่เอกนั่งอยู่แล้วพร้อมกับสั่งเครื่องดื่มไว้เพื่อผมด้วย

“ว่าไงน้องโม ช่วงนี้เป็นอย่างไรบ้าง” พี่เอกยิ้มให้ผม “พี่อยากให้น้องโมลองชิมเบอรรี่สมูตตี้ของที่นี่ อร่อยมาก”

“ขอบคุณมากครับพี่เอก” ผมดีใจ แต่ก็รู้สึกเกรงใจ เพราะพี่เอกเลี้ยงเครื่องดื่มผมตลอดเลย

พี่เอกเป็นผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่ง พี่เอกทำงานเขียนเป็นหลัก แต่ก็ช่วยกิจการร้านอาหารที่บ้านด้วย พี่เอกอายุยี่สิบปลายๆ แต่ยังไม่มีแฟนสักคน พี่เอกเคยบอกผมว่าความรักคือความทุกข์ ตอนนั้นผมฟังแล้วไม่เข้าใจ แต่พี่เอกก็หัวเราะแล้วบอกว่าผมยังเด็ก ไม่ต้องคิดเยอะเหมือนกับพี่เขาหรอก

ปกติผมเข้าสังคมไม่เก่ง ขี้อาย และกังวลเวลาพูดกับคนอื่น

แต่กับพี่เอก ผมสามารถคุยได้ไหลลื่น อาจเป็นเพราะผมกับพี่เอกมีความชอบเหมือนกัน นั่นคือการเขียนหนังสือ

“พี่เห็นเรื่องล่าสุดของน้องโมขึ้นอันดับ 1 ด้วย ยินดีด้วยนะครับ” พี่เอกเอ่ย

“เอ่อ พี่เอกครับ...” พอพูดถึงเรื่องนี้ ผมก็กังวลทันที

“พี่เอกยังจำที่ผมเคยปรึกษาได้มั้ยครับ ความรู้สึกนั้นกลับมาอีกแล้ว ผมรู้สึกกดดันมากเลย พอเห็นคำชมก็เหมือนยิ่งถูกคาดหวัง พอเห็นคำด่าก็รู้สึกหมดกำลังใจ ผมไม่รู้จะทำยังไงดี”

พี่เอกมองผมอย่างพิจารณา สีน้าพี่เอกดูเข้าใจและเห็นอกเห็นใจ

“ช่วงนี้น้องโมกำลังยืนอยู่บนความสำเร็จ จริงๆ แล้วเป็นสิ่งที่น่ายินดีมากนะ แต่พี่เคยบอกแล้วนะ น้องโมเป็นคนมีศักยภาพ แต่ขาดความมั่นใจในตัวเอง น้องโมเลยรู้สึกไม่สบายใจ”

“แล้วผมควรทำไงดีอะครับ” ผมขอคำแนะนำกับพี่เอก

“ไม่ต้องทำอะไรครับ แก่ที่ใจเราก็พอ”

พี่เอกยิ้มให้กำลังใจผม ก่อนจะอธิบายต่อ

“ความสำเร็จนั้นขึ้นยาก แต่ลงง่าย แต่ความรู้สึกของมนุษย์นั้นขึ้นง่าย แต่ลงยาก ใครๆ ก็มีความสุขเป็นใครๆ ก็ประสบความสำเร็จเป็น แต่น้อยคนนักที่จะรับมือกับความทุกข์และความล้มเหลวเป็น”

ผมพยักหน้าเบาๆ อย่างเห็นด้วย ที่พี่เอกพูดก็เป็นความจริง

“พี่คงไม่อาจการันตีว่าน้องโมจะไม่มีวันล้มเหลว เพราะไม่มีใครที่อยู่ค้ำฟ้า เหนือฟ้ายังมีฟ้าเสมอ แต่พี่อยากบอกให้น้องโมไม่ต้องกลัวความล้มเหลว ลองทำแบบนี้ดู พี่เคยอ่านในหนังสือจิตวิทยา เมื่อไหร่ที่รู้สึกกังวล ให้ลองคิดถึงเรื่องเลวร้ายที่สุดที่เรากลัวว่าจะเกิด ลองเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในสถานการณ์นั้นดู”

พี่เอกมองผมอย่างจริงจังแล้วเอ่ยถาม “ตอนนี้น้องโมกลัวอะไรอยู่ครับ”

ผมค่อยๆ คิดตามที่พี่เอกพูด จากนั้นก็ร้ายความรู้สึกที่กังวล ออกมาทีละอย่าง

“ผมกลัวว่าถ้าอัปตอนต่อไปแล้วคนอ่านไม่ถูกใจ ผมก็จะโดนคอมเมนต์ด่า คนอ่านที่เคยติดตามก็จะหายไปเรื่อย ๆ จนสุดท้ายผมก็ตกอันดับ บ.ก. คงผิดหวังในตัวผม คนอ่านก็คงเลิกติดตาม เล่มต่อไปก็ขายไม่ออก...”

ผมไม่รู้ว่ากลัวเยอะเกินไปหรือเปล่า ในความจริงมันอาจไม่แยขนาดที่ผมกังวล แต่ก็อดคิดไม่ได้

“แล้วถ้าเรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นจริง น้องโมจะเลิกเขียนนิยายหรือเปล่า” พี่เอกถามต่อ

“ไม่เลิกแน่นอนครับ” ผมตอบอย่างหนักแน่น “แค่...คงต้องทำใจสักพัก”

“เห็นมั๊ยครับ น้องโมก็ได้คำตอบแล้วว่าต้องทำอะไร”

นั่นทำให้ผมเบิกตาโต พี่เอกก็พูดต่อด้วยรอยยิ้ม

“เนื่องจากน้องโมเขียนแนวฮีโร่ พี่ขอถามหน่อยครับ ถ้าสมมติโลกที่เฟิสต์อยู่เป็นโลกที่สงบสุขดี ไม่มีคนเลวเลยสักคน แล้วเรื่อง *High School Hero* ยังต้องมีเฟิสต์ฮีโร่อยู่หรือเปล่า”

ผมครุ่นคิดไม่นานก็ตอบได้ทันที

“ถ้าไม่มีคนเลว ถ้าทุกคนมีความสุข ก็ไม่จำเป็นต้องมีฮีโร่ครับ”

“ใช่มั๊ยครับ” พี่เอกพยักหน้า “เพราะฮีโร่มักกำเนิดในช่วงเวลาวิกฤติเสมอ น้องโมเองก็เหมือนกัน ความล้มเหลวสร้างผลงานขึ้นเอกได้เสมอ ตราบใดที่น้องยังมุ่งมั่นต่อ ก็ไม่มีความล้มเหลวใดหยุดน้องได้หรอกครับ”

ดวงตาผมเบิกกว้างเพราะคำพูดของพี่เอก เหมือนมีกระแสพลังแห่งความมุ่งมั่นไหลพล่านไปทั่วร่าง ชะล้างความรู้สึกติดลบทั้งหลายออกไปจนเกือบหมด

“จริงด้วย พี่เอกสุดยอดเลย” ผมพยักหน้ารัว ๆ

“ส่วนเรื่องคำติชมเนี่ย พี่เคยบอกแล้วนะ” พี่เอากล่าว “ในเมื่อเราทำงานให้คนสาธารณะอ่าน นั่นก็เป็นสิ่งที่ทุกคนต้องเจอ พี่บอกเสมอว่า ‘อย่าหลงกับคำชม อย่าจมกับคำด่า’ แต่เหมือนน้องโมเคยให้ประโยคที่คมกว่านี้กับพี่นะ”

“ครับ” ผมยิ้มทันที เพราะผมยังจำได้ ตอนที่พี่เอกลสอนให้ผมใช้คำวิจารณ์ให้เกิดประโยชน์ แทนที่จะให้มันมาบั่นทอนกำลังใจ

“คำชมเหมือนอาหาร คำด่าเหมือนอาวุธ” ประโยคนี้ผมคิดเอาเอง

“เพราะคำชมนั้นขาดไม่ได้ เป็นเหมือนอาหารที่ทำให้นักเขียนมีกำลังใจ แต่คำชมก็เป็นกับดักที่หอมหวาน ถ้ามันแต่หลงกับคำชมฝีมือก็จะเริ่มอ่อนแอจนหยุดพัฒนา ส่วนคำด่าเป็นเหมือนอาวุธที่ต้องรู้จักใช้ ถ้าใช้ผิดทางก็ทิ่มแทงตัวเองให้เจ็บปวด แต่ถ้าใช้ถูกทางก็จะเสริมให้เราแข็งแกร่งยิ่งขึ้น”

“เยี่ยมมากครับน้องโม” พี่เอกลอยยิ้ม “ดังนั้นทุกครั้งที่น้องโมเจอคนติหรือด่า ให้คิดเสียว่าเขาโยนอาวุธมาให้เรา ทั้งนี้เราจะหยิบขึ้นมาแทงตัวเอง หรือเรียนรู้ที่จะใช้ให้เป็นก็ขึ้นอยู่กับเรา”

“ขอบคุณมากเลยครับพี่เอก”

ผมรู้สึกดีจังเลยที่ได้คุยกับพี่เอก ความกังวลหรือกดดันหายไปเป็นปลิดทิ้ง ผมไม่กลัวแล้วว่าอะไรจะเกิดขึ้นบ้าง ยิ่งงั้นผมก็จะเขียนต่อไปและทำให้ดีที่สุด

ความล้มเหลวนั้นเหวอ มาได้เลย ผมพร้อมเผชิญหน้า และผมจะทำให้ดียิ่งกว่าเดิม

พอได้คุยกับพี่เอกจนพอใจ ผมกับพี่เอกก็เปิดคอมพิวเตอร์นั่งทำงาน โดยไม่ได้พูดอะไรกันต่อ พี่เอกต้องเขียนบทความสั้นๆ ให้สำนักพิมพ์ ส่วนผมอัปเดตบล็อกใหม่ลงเว็บอย่างสบายใจ

“น้องโม โทษที พอดีพี่ต้องกลับก่อน ของที่ร้านหมดกะทันหัน เดี๋ยวพี่ต้องรีบไปซื้อเข้าร้าน ไว้เจอกันนะครับ มีอะไรก็ทักมาได้”

เสมอ”

“ได้ครับพี่เอก สวัสดีครับพี่เอก” ผมยกมือไหว้พี่เอก พี่เอกก็โบกมือลาผมแล้วออกจากบ้านไป

ผมนั่งตรวจทานนิยายตอนต่อไปอยู่สักพักจนเริ่มรู้สึกเมื่อยเลยนั่งพักสายตาละเล่น ๆ มองไปยังที่ไกล ๆ

ผมเผลอมองไปยังที่นั่งริมหน้าต่างโดยไม่ได้ตั้งใจ แล้วผมก็ชะงัก

เพราะนั่นมัน...

ผมเห็นเฟลด์คนนั้น ไข่แล้ว ต้องไข่แน่ ๆ หน้าตาเหมือนพระเอกผมแบบนี้มีแค่คนเดียวในโลกเท่านั้น

เฟลด์กำลังนั่งไขว่ขาพิงเก้าอี้อ่านหนังสือนิยาย ผมเพิ่งดูเห็นชื่อเรื่อง *The Hunger Games* โดย Suzanne Collins ผมชอบเรื่องนี้ถึงดูหนังจบแล้วยังซื้อหนังสือมาอ่าน ผมไม่คิดว่าผู้ชายอย่างเฟลด์จะชอบอ่านนิยายเรื่องนี้เหมือนผมด้วย

ถึงแม้ตัวเอกจะเป็นผู้หญิง แต่ แคตนิส เอเวอร์ดิน เป็นนางเอกที่โดนใจผมสุด ๆ ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน เวลาผมชอบตัวละครผู้หญิงสักคน ผมมักชอบสาวแกร่งที่มีความเป็นฮีโร่ ทั้งที่ตัวตนผมมันคนละขั้วกับฮีโร่เลย

จู่ ๆ ผมก็รู้สึกว่ายากเข้าไปคุยด้วยจัง อยากรู้ว่าเขาชอบตัวละครไหนมากที่สุด เขาเชียร์ให้ใครเป็นพระเอกมากกว่ากัน พีต้าหรือเกล แล้วถ้าสมมติเขาต้องไปอยู่ในโลกของ *Hunger Game* เขาอยากอยู่เขตไหนมากที่สุด

เดี๋ยว พอ พอก่อน ผมรีบสะบัดความคิดนั้นออกจากหัว เขาไม่รู้จักผมสักหน่อย ชินดุ่ม ๆ เข้าไปคุย เขาคงต้องคิดในใจว่าผมเป็นใคร โรคจิตหรือเปล่า

ผมจึงได้แต่มองเขาไปเรื่อย ทำนองก็เหมือน บุคลิกก็เหมือน บนโต๊ะเขามีชาเขียวลาเต้วางอยู่ แม้แต่เครื่องดื่มที่ชอบก็ยังเหมือน

พระเอกผมเลย

สีหน้าของเฟิสต์ตอนอ่านหนังสือดูนิ่ง ๆ แต่แววตากลับฉายประกายแวววาว เต็มไปด้วยอารมณ์สนุกสนาน รวากับกำลังเข้าไปอยู่ในเรื่องจริง ๆ

ผมมองแล้วเพลินก็ถึงฉากหนึ่งในเรื่อง *HSH* ตอนที่เฟิสต์-ฮิโรกำลังนั่งอ่านหนังสือควอนตัมฟิสิกส์ด้วยความสนุกสนานเหมือนกำลังอ่านนิยายผจญภัย

ว่าแต่เฟิสต์ พระเอกของผมจะชอบอ่านนิยายหรือเปล่านั้น ผมไม่เคยถามตัวละครเลยแฮะ

สำหรับเฟิสต์คนนี้ สีหน้าและท่าทางที่นิ่งสงบเมื่ออ่านหนังสือ ดวงตาที่ไม่มองไปตามตัวหนังสือ นิ้วเรียวที่ค่อย ๆ จับหนังสือพลิกทีละหน้า แค่อ่านหนังสือเฉย ๆ ไม่ได้ทำอะไร แต่ไม่รู้ทำไมถึงได้ดูมีเสน่ห์มากขนาดนี้

เหมือนผมถูกมนตร์สะกดให้ละสายตาไม่ได้ คล้ายกำลังอินไปกับฉากที่เห็นพระเอกของผมนั่งอ่านหนังสือวิทยาศาสตร์อยู่ตรงหน้า

ผมไม่รู้ว่าจ้องนานไป หรือสายตาผมมีคลื่นพลังงานหรือไม่จู้ ๆ เฟิสต์คนนั้นก็ละสายตาจากหนังสือ แล้วหันมาสบตากับผม

แต่ผมก็ยังไม่ได้สติ ผมยังคงมองเขาอยู่แบบนั้น เพราะยิ่งมองเท่าไรก็ยิ่งรู้สึกว่าเขาเหมือนพระเอกของผมมากเท่านั้น

เฟิสต์คนนั้นมองผมอย่างพิจารณาสักพัก เขาแสดงสีหน้าประหลาดใจชั่วขณะ

แต่สักพักเฟิสต์คนนั้นก็สงยิ้มให้ผม

นั่นทำให้ผมสะดุ้งเฮือกใหญ่ แล้วเพ็งนึกได้

นี่ผมเพ็ง...ทำตัวเหมือนเป็น...ถ้ามองผู้ชาย...

แย่แล้ว น่าอายโคตร

พอผมได้สติ ผมก็รู้สึกขายหน้าเกินกว่าจะทนนั่งอยู่ได้ ผมจึง
รีบเก็บโน้ตบุ๊กแล้ววิ่งแจ้นออกไปจากคาเฟ่ทันที

พอออกจากร้านได้สักพัก ผมถึงตั้งสติได้

“โธ้ย โม เมื่อกี้นายวิ่งจืดออกมาเลยหรอ” ผมเอามือทั้งหัว
ตัวเองเมื่อคิดได้ว่าเมื่อกี้เขายังไม่ทันทำอะไรเลย ผมกลับวิ่งหนีออก
มาเสียแล้ว

เขาจะคิดว่าผมเป็นโรคประสาทมั้ยนะ แต่เขาคงจำผมไม่ได้
หรอกมั้ง

ทว่าพอนึกถึงภาพรอยยิ้มของเฟลด์คนนั้นทำให้ผมรู้สึกสับสน
“เฟลด์ฮีโร่...ไม่เคยยิ้มแบบนี้เลย” ผมพิมพ์กำกับตัวเอง

เฟลด์เป็นพระเอกของผม ผมจึงรู้จักเฟลด์ดีที่สุดที่สุด ผมรู้ว่าถ้า
เฟลด์เจอเหตุการณ์แบบไหนจะแสดงสีหน้าและอารมณ์อย่างไร

รวมถึงรอยยิ้มทุกแบบของเฟลด์ ผมก็จินตนาเป็นอย่างดี
แต่เมื่อกี้ รอยยิ้มของเฟลด์คนนั้นหมายความว่าอย่างไรนะ
มันเป็นรอยยิ้มที่ผมไม่รู้จัก

-

4 รอยยิ้มของเฟิสต์

“ยิ้มแบบนั้นคืออะไรเธอ
ทำไมนายถึงดูไม่ออก”
เฟิสต์

ผมยังคงคิดถึงรอยยิ้มของเฟิสต์จนกลับถึงหอพัก ผมนั่ง
เหม่อลอยอยู่บนเตียง จมอยู่กับความคิดเรื่องนี้ จนเพลอบิลด์
อารมณ์สร้างภาพเฟิสต์ฮีโร่ขึ้นมาโดยไม่ได้ตั้งใจ

“นายยังไม่แต่งตอนใหม่นี” จู่ๆ เฟิสต์ในมโนก็ปรากฏอยู่ตรง
หน้าผม

“เฟิสต์” ผมเบิกตาโต ผมไม่ได้ตั้งใจจะเขียนนิยายตอนนี้ แต่
ดันเพลอเรียกเฟิสต์ออกมาซะงั้น

“นายมาก็ดีแล้ว ช่วยอะไรหน่อยได้มั๊ย”

โหนๆ ก็โหนๆ ลองถามเฟิสต์ดูก็คงไม่เสียหาย

“ช่วยอะไร” เฟิสต์เลิกคิ้ว

“นายช่วยยิ้มให้เราดูหน่อยได้มั๊ย” ผมขอเฟิสต์ด้วยสายตา
จริงจัง

“ยิ้ม?” เฟิสต์แสดงสีหน้าประหลาดใจ

“อืม” ผมพยักหน้า “ได้มั๊ย เราอยากเห็น”

คำขอของผมทำให้เฟิสต์นิ่งไปสักพัก เฟิสต์ทำท่าเหมือนอยาก

ถามหาเหตุผลจากผม แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไร

เฟิสต์เพียงยกริมฝีปากโค้งขึ้นเล็กน้อย เป็นการบ่งบอกว่าเขากำลังยิ้ม

“ยังไม่ใช่แฮะ” ผมพิมพ์ “ความรู้สึกต้องหนักแน่นกว่านี้ นี่นายยิ้มเหมือนกำลังเจอเรื่องสนุก”

รอยยิ้มของเฟิสต์ พระเอกผมตรงหน้ายังไม่ใกล้เคียงกับรอยยิ้มของเฟิสต์คนนั้นที่คาเฟ่เลย

“นายต้องการให้ยิ้มแบบหนัก ๆ สิเนะ” เฟิสต์คงได้ยืนที่ผมบ่น จึงเปลี่ยนไปยิ้มแบบใหม่

เฟิสต์และยิ้มอย่างน่าสะพรึงกลัว

“เฮ้ย ไม่ใช่แล้ว” ผมสะดุ้งสุดตัว “นั่นมันยิ้มขู่ตัวร้ายชัด ๆ”

รอยยิ้มนี้ของเฟิสต์ทำผมสะท้อนเลย ผมเคยเขียนบรรยายว่า เฟิสต์ยิ้มแบบนี้ให้คู่ต่อสู้ แต่ก็เพิ่งเคยเห็นเฟิสต์ยิ้มแบบนี้ให้ผม เห็นของจริงกับตัวแล้วมันน่ากลัวมาก

“งั้นต้องยิ้มแบบไหน” เฟิสต์ถามผมเสียงเรียบ

“อืม...” ผมชุดภาพความทรงจำรอยยิ้มของเฟิสต์คนนั้น แล้วลองบรรยายออกมาเป็นคำพูด

“ไม่ใช่ยิ้มแบบสนุก ไม่ใช่ยิ้มแบบน่ากลัว แต่เป็นยิ้มที่มีความรู้สึกบวกปะปนอยู่”

“รู้สึกบวกเหรอ” เฟิสต์ทบทวนคำพูดของผม จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นยกยิ้มมุมปากแบบเท่บาดใจ

ผมได้แต่หรีตามองนิ่ง ๆ

“ยิ้มแบบนี้ ไม่ใช่เหรอ” เฟิสต์ถามผมทั้งที่ยังยิ้มโชว์หล่ออยู่แบบนั้น

“ไม่ใช่” ผมตอบตามตรง “นี่มันยิ้มเก๊กหล่อ รู้สึกบวกแบบหลงตัวเองนะสิ นายยิ้มแบบนี้เวลากำลังจะอวดอะไรสักอย่าง”

“ก็จริง” เฟิสต์พยักหน้า “แค่อยากให้นายดูว่าเรายิ้มแล้ว

หล่อ”

“อืม” ผมเพียงขานรับในลำคอ ผมยอมรับว่าเฟลด์หล่อ ส่วนความมั่นใจในหน้าตาตัวเองนั้น ผมก็โทษใครอื่นไม่ได้ เพราะผมเป็นคนสร้างเฟลด์ขึ้นมาให้เป็นแบบนี้

“นายมียิ้มแบบอื่นอีกมั๊ย” ผมถามต่อ

เฟลด์ครุ่นคิดสักพัก ก่อนจะตอบ

“แบบนี้ล่ะ”

คราวนี้เฟลด์เปลี่ยนเป็นยิ้มกว้างทำตาบริบ ๆ ใส่เหมือนสุนัขอ้อนเจ้าของ แต่ผมกลับมองด้วยสายตานิ่งเฉย

“นายยิ้มแบบนี้ ถ้าไม่ประชด ก็เพื่อจะหลอกขออะไรสักอย่างไม่ต้องเลยเฟลด์ แค่นี้นายก็เทพอแล้ว เราเขียนให้นายเทกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว ไม่ต้องมาทำเป็นยิ้มขอเรา”

คำพูดตรงไปตรงมาของผมทำให้เฟลด์หัวเราะเบา ๆ

“แล้วนายต้องการยิ้มแบบไหนล่ะ” เฟลด์ถามผมบ้าง

“ปกติแล้วเราจะนิ่ง ไม่ค่อยยิ้มบ่อย ๆ หรือก”

“นั่นสินะ” ผมเริ่มคิดหนัก “ที่นายยิ้มทั้งหมด เราก็รู้จักหมดแล้ว”

ผมเริ่มจนปัญญา หรือผมควรถอดใจในการหาคำตอบ มันก็แค่รอยยิ้มเอง ไม่ได้มีความหมายอะไรมากมาย ผมไม่จำเป็นต้องมานั่งคิดเยอะขนาดนี้

“จริง ๆ ยังไม่หมดนะ...” จู่ ๆ เฟลด์ก็พุดขึ้นมา

“เอ๋?” ผมมองเฟลด์อย่างสงสัย

“เหลืออีกรอยยิ้มหนึ่งที่นายยังไม่เคยเห็น” เฟลด์ว่า

“จริงหรือ” ผมเบิกตากว้างอย่างตื่นเต้น

“อยากเห็นหรือเปล่า” เฟลด์ถามผม

“อยากสิ” ผมพยักหน้าเร็ว ๆ

เฟลด์นิ่งไปชั่วขณะ จากนั้นเฟลด์ค่อย ๆ แสดงรอยยิ้มบน

ใบหน้า

มันเป็นรอยยิ้มที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อนจริงๆ รอยยิ้มที่นุ่มนวลอบอุ่น แผ่ไปด้วยความละมุน แม้แต่แววตาขณะยิ้มยังเต็มไปด้วยความอ่อนโยน ทำให้ผู้มองเสมือนถูกดึงดูดเข้าไปในรอยยิ้มและแววตาคู่นั้น

“โมเม่นต์ม?”

เฟิสต์คงเห็นผมเอาแต่มองตาค้างก็เลยเรียกนามปากกาผม ทำให้ผมเพิ่งได้สติ

“ใช่แล้ว ยิ้มแบบนี้แหละ ใช่เลย!” ผมชี้ที่เฟิสต์แล้วพูดอย่างตื่นเต็น

รอยยิ้มของเฟิสต์คนนั้นที่คาเฟ่ มันใช่เลย

“อืม ยิ้มแบบนี้เองสินะ น่าสนใจ”

คราวนี้เฟิสต์ยิ้มตอบบางๆ เหมือนกำลังเจอเรื่องสนุก

“แล้วรอยยิ้มแบบเมื่อกี้มันคืออะไรหะเฟิสต์” ผมอยากรู้เหลือเกิน “ทำไมเราไม่เคยเห็นนายยิ้มแบบนี้เลย”

“ก็เพราะว่า...” เฟิสต์ขยับเข้ามาใกล้ผมเล็กน้อย

“นายยังไม่มีนางเอกให้เรานะสิ”

“ฮะ” ผมถึงกับกะพริบตาปริบๆ

เฟิสต์มองท่าทีงงของผม จากนั้นก็อธิบาย

“รอยยิ้มแบบเมื่อกี้จะยิ้มตอนเจอนางเอกเท่านั้น แต่จนเล่ม 3 แล้ว นายก็ยังไม่เขียนนางเอกให้เลย ก็ไม่แปลกที่นายจะไม่เคยเห็นรอยยิ้มแบบนี้”

คำพูดของเฟิสต์ทำให้ผมตาโต รอยยิ้มที่เจอนางเอกนี่เอง

มีน้ำละถึงได้เป็นรอยยิ้มอบอุ่น ละมุน อ่อนโยนขนาดนั้น ก็ดูมีเหตุผล

ว่าแต่...แล้วเฟิสต์ที่คาเฟ่ซึ่งยิ้มให้ผมแบบนี้ เพราะเจอนางเอกนี่นะ มีเหตุผลตรงไหนกัน

ผมสละบทความที่คิดนั้นออก จากนั้นก็มองพระเอกของผมอย่าง
นึกสงสัย

“นายอยากได้นางเอกเหรอ” ผมถามเฟิสต์ตรงๆ

“ไม่เห็นเข้าใจเลย ก่อนหน้านี้ เล่ม 1 เล่ม 2 เราก็ส่งผู้หญิง
สวยๆ ไปใกล้ชิดนายตั้งหลายคน แต่นายไม่เห็นสนใจสักคน”

คำพูดของผมทำให้เฟิสต์ถอนหายใจ

“ก็ไม่ได้สนใจจริง ๆ การเป็นฮีโร่ คนรักคือจุดอ่อนเสมอ
ภารกิจช่วยโลกสำคัญกว่า”

“อืม” ผมพยักหน้าเบาๆ เฟิสต์ตอบได้สมกับเป็นฮีโร่จริงๆ

แสดงว่าเฟิสต์ไม่ได้อยากได้นางเอก นั่นเรื่อง HSH ไม่มี
นางเอกก็คงไม่เป็นไร

“แต่นายมีรอยยิ้มแบบนั้น แสดงว่านายต้องมีนางเอกในฝัน
อยู่ใช่ไหม” ผมอดถามไม่ได้ เพราะถ้าเฟิสต์ไม่เคยมีสาวในฝัน แล้ว
เฟิสต์จะสร้างรอยยิ้มแบบนั้นมาทำไม

“มี” เฟิสต์ตอบสั้นๆ ทำให้ผมยิ่งสงสัยหนัก

“เป็นแบบไหนเหรอ” ผมอยากรู้มากจริงๆ นะ พระเอกแบบ
เฟิสต์จะชอบผู้หญิงแบบไหน

“ถ้านายจะสร้างนางเอกจริง ๆ...” เฟิสต์เอ่ยขณะยื่นกอดอก
จ้องหน้าผม

“ขอแบบ อลิซ ไดโรเรีย สักคน”

“เอ้” ผมกะพริบตาถี่ๆ “อลิซ จากเรื่อง *Genesis Online* ที่
เราแต่งนะเหรอ”

“อืม” เฟิสต์พยักหน้า “ทำให้ได้หรือเปล่า”

เอ่อ...เรื่องนี้ทำให้ผมลำบากใจอยู่

จริงอยู่ว่าแควร์เตอร์อลิซเขียนไม่ยาก และคนอ่านหลายคน
ก็ชอบนางเอกแบบอลิซ

แต่ผมไม่กล้าเขียนอลิซเป็นนางเอกแล้วนะสิ เพราะอะไร

เหวอ...

ฟ้าซึ่งเป็นเพื่อนนักเขียนของผมไม่อ่านนิยายผม เพราะฟ้าอ่านแต่นิยายวาย ไม่ก็จิ้นวาย ฟ้าไม่ชอบเรื่องที่มีนางเอก แต่ผมส่งหนังสืออภินันท์ให้ฟ้าทุกเรื่องนะ ฟ้าเองก็ส่งหนังสือวายที่เธอแต่งให้ผม แต่ผมก็ไม่กล้าเปิดอ่านเหมือนกัน ก็เลยถือว่าเสมอกันดีกว่า
ยกเว้นเรื่อง *Genesis Online* ที่ฟ้าอ่านจนจบ ผมก็ไม่เข้าใจ ทำไมฟ้าถึงอ่านได้ จนกระทั่งฟ้าเจอผม แล้วบอกผมว่า

...

“อลิซอะ ฉันอ่านแล้วนึกถึงโมเลย เหมือนโมมากอะ”

ตอนนั้นผมงงมาก อลิซเป็นผู้หญิงนะ แล้วผมจะเหมือนผู้หญิงได้ไง

“มะ...ไม่เหมือนนะ เหมือนอลิซตรงไหน”

“โอ้โห จะให้ร่ายมาเป็นลิสต์เลยไหม้ย ขี้อายเหมือนกัน พูดไม่เก่งเหมือนกัน แต่จริงจัง ตั้งใจอะไรแล้วหุ้มเทมาก”

ผมฟังแล้วก็อึ้งไป พยายามแย้งกับฟ้า

“แต่...นั่นก็เป็นคุณสมบัติของนางเอกทั่วไปนี่นา”

“งั้นเหวอ ก็ไม่รู้หรอกนะ เพราะไม่ค่อยอ่านเรื่องที่มีชื่อนี้ อี ๆ”
ฟ้าตอบผม จากนั้นก็พูดต่อ

“แต่มันก็อดคิดไม่ได้นี้นะ ถ้าโมแอบชอบใครสักคนก็น่าจะเหมือนอลิซมัย อลิซไม่กล้าคุยกับคนที่แอบชอบ ซึ่งก็คืออลัน แต่ลับหลังกลับทำเพื่ออลันหลายอย่าง ขนาดยอมทำเหมือนทรยศอลันไปเข้ากับฝ่ายศัตรู ทำให้อลันเกลียดอลิซ ทั้งที่แท้จริงแล้วอลิซทำเพื่ออลันทั้งนั้น เก็บข้อมูลศัตรู แล้วแอบช่วยเหลืออลันอย่างลับ ๆ อยู่นาน จนอลันเพิ่งมารู้ความจริงที่หลังนี่ละ ตอนอลิซเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยอลัน อลันถึงเพิ่งได้ประจักษ์ว่าอลิซรักตนมากขนาดยอมทำทุกอย่างจริง ๆ”

“เฮ้อ...แต่เรายังไม่เคยทำอะไรแบบนี้เลยนะ...” ผมไม่รู้จะ

พูดยังไง แต่จะเถียงก็ไม่ได้ เพราะผมยังไม่เคยชอบใคร ส่วนใหญ่ก็หลงรักแต่ตัวละครในการ์ตูน เกม หรือนิยาย

“แต่ไม่เป็นคนแบบอลิชนะ เชื้อสิ” ฟ้ายืนกราน “มิตรภาพกับความรัก นายให้ความสำคัญมากกว่าตัวนายเองอีก บางครั้งนายก็เลือกปกป้องเขา ทั้งที่มันทำร้ายตัวเอง”

ผมฟังที่ฟ้าพูดแล้วเงยไป ฟ้าอยู่โรงเรียนประถมที่เดียวกับผม เนื่องจากผมเข้าสังคมไม่เก่ง ชอบอยู่แต่ในโลกส่วนตัว ผมจึงมักโดนเด็กเกเรกลั่นแกล้ง แต่พออาจารย์จับได้และจะลงโทษคนที่กลั่นแกล้งผม ผมกลับบอกอาจารย์ว่าพวกเขาแค่เล่นกับผม ไม่ได้ตั้งใจจะกลั่นแกล้งผม ก็ผมไม่อยากเห็นพวกเขาโดนทำโทษนี่นา ถึงพวกเขาไม่เห็นผมเป็นเพื่อน แต่ยังไงพวกเขาก็อยู่ห้องเดียวกับผม ผมก็อยากจะได้เห็นพวกเขาเป็นเพื่อน

“ไมยอมรับซะเถอะ นายสร้างอลิซจากตัวนาย” ฟ้ายังคงยืนกราน

“มะ...ไม่สิ ไม่นะ” ผมยังยอมรับไม่ได้อยู่ดี

“เราต้องเหมือนพระเอกต่างหาก ใคร ๆ ก็อยากเป็นพระเอกแบบอลัน”

“หรา...” ฟ้ายิ้มแหย่ผม “โมเขียนพระเอกเป็นคนที่อยากเป็น แต่โมก็รู้ว่าพระเอกแบบอลันไม่ใช่ตัวตนจริง ๆ นายรู้ว่าไม่สามารถเป็นอย่างพระเอกได้ ก็เลยสร้างนางเอกจากตัวนายเองมาคู่กับพระเอกแทนไงล่ะ”

“หะ...หะ ดะ...เดี๋ยวนะ” ผมฟังแล้วมันดูสับสน และถ้ามันเป็นอย่างนั้นจริง มันก็น่าอับอายมาก

“เราเขียนตัวเอง...เพื่อมาคู่กับพระเอกที่เราอยากเป็นเนี่ยนะ?”

“ใช่มั้ยล่ะ” ฟ้ายิ้มอย่างมีเลศนัย “ลึก ๆ แล้วโมคงคิดว่าเป็นแบบพระเอกไม่ได้ ก็ขอให้ได้คนแบบพระเอกแล้วกัน หุ ๆ”

“ดะ...คือ มัน...ค่อนข้างจะ เอ่อ พระเอกเราเป็นผู้ชายนะ ฟ้า

เขียนนิยายวายมากไปมั้ย” ถึงในใจลึกๆ ผมจะรู้สึกว่าคุณพูดฟ้ามั่น
ตรงแบบที่ผมไม่อยากจะยอมรับ แต่ผมก็ไม่เข้าใจอยู่ดี

“ก็นางเอกที่นายชอบมักจะเป็นสาวแกร่งไม่ใช่เหรอ ฉันเห็น
นะ นายชอบดูเคียวจากเรื่อง *Bleach* แล้วนายก็ชอบเอลซ่า สการ์เล็ต
จากเรื่อง *Fairy Tail* อ้อ แล้วก็ คิริซากิ จิโตเกะ จากเรื่อง *Nisekoi*
ด้วย ชื่อ อลิซ ไดรอเรีย นี่ได้แรงบันดาลใจจากอลิซ *Resident Evil*
ใช่มั้ย นายก็ชอบเธอนี่”

“เรา...คือ อลิซเหรอ” สุดท้ายผมก็ได้แต่ช็อกอย่างไม่อยากจะ
เชื่อ

“ถูกต้อง! ไม่ว่ามองจากมุมไหน นายก็คืออลิซชัดๆ!”

นั่นจึงเป็นเหตุผลว่านับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาผมก็ตั้งมั่นว่าจะ
ไม่มีวันเขียนนางเอกแบบอลิซขึ้นมาอีก เพราะพอคิดได้ว่าเอานิสัย
ตัวเองไปเป็นนางเอกของเรื่องแล้วมัน...

ผมอยากจะเอาหัวโขกโน้ตบุ๊กให้ตายไปเลย ม่ายยย ผมรับ
ตัวเองไม่ได้จริง ๆ

...

กลับมาสู่โลกแห่งมโนในความจริง ผมยังคุยกับเฟิสต์ พระเอก
ของผมอยู่

ผมต้องหาทางเกลี้ยกล่อมให้เฟิสต์เลิกมองอลิซได้แล้ว

“เฟิสต์ นายอยากได้นางเอกแบบไหน เรายินดีเขียนให้หมด”
ผมพูดกับเฟิสต์

“ยกเว้นนางเอกแบบอลิซ เราทำให้ไม่ได้จริง ๆ”

เฟิสต์มองหน้าผม สีหน้าเจือความผิดหวังนิดหน่อย

“งั้นเหรอ...” เฟิสต์ว่า “ไม่เป็นไร ถ้าไม่ได้แบบอลิซ งั้นไม่ต้อง
มีก็ได้”

คำพูดของเฟิสต์ทำให้ผมถอนหายใจอย่างโล่งอก ผมกลัวจะ
โดนพระเอกของตัวเองโกรธอีกแล้วนะสิ

“ไม่มีนางเอก นายโอเคใช่มั้ยอะ” ผมก็เป็นห่วงความรู้สึก เฟิสต์เหมือนกันนะ ถึงเขาจะเป็นแค่ตัวละครในเรื่องของผมก็เถอะ
“ไม่มีปัญหา” เฟิสต์ตอบก่อนจะมองผม ใส่สายตาพิจารณา ผมตั้งแต่หัวจดเท้า

“อันที่จริง...” เฟิสต์ทิ้งช่วงสักพักแล้วบอกว่า

“แบบนายก็ตรงสเปกอยู่นะ”

“หะ...หา!” ผมพลันเหลือกตาโต เมื่อก๊ี้เฟิสต์พูดว่ายังไงนะ!

“นางเอกแบบนาย...น่าจะได้อยู่”

เฟิสต์คลี่ยิ้มบาง ๆ รวากับเจอเรื่องสนุกแล้ว

“มะ...ไม่นะ นายจะเอาคนเขียน...มาเป็นนางเอกได้ไง”

ผมประท้วงเมื่อเฟิสต์ค่อย ๆ ขยับเข้ามาใกล้ผม มานั่งอยู่ตรง
ปลายเตียง

ผมไม่เคยรู้สึกหวาดหวั่นกับตัวละครของตัวเองมาก่อนเลย

“ใช่ เราทำไม่ได้” เฟิสต์สบตากับผม

“แต่นายทำได้ เพราะนายเป็นพระเจ้าของเรื่อง”

“มะ...ไม่นะ” ผมปฏิเสธ ก่อนจะคิดหาเหตุผลมาเกลี้ยกล่อม
พระเอกของผม

“เราไม่เหมาะหรือ เราเป็นผู้ชายนะ!”

ผมไม่รู้จะวางตัวอย่างไรแล้ว ไม่คาดคิดว่าพระเอกของผมจะ
มาไม้นี้ ผมขยับตัวหนีไปจนชิดหัวเตียง ในขณะที่เฟิสต์ก็เลื่อนมา
ใกล้ผมเรื่อย ๆ

“เหมาะหรือไม่ ต้องลองพิสูจน์ก่อนมั้ย...”

สายตาของเฟิสต์เปลี่ยนไปแล้ว ปกติกับผมเฟิสต์มักแสดง
แววตาเป็นมิตรและเกรงใจอยู่หลายส่วน เฟิสต์ค่อนข้างเคารพผม
ในฐานะคนเขียน แต่ในขณะเดียวกันเฟิสต์ก็สนิทกับผมเหมือนเพื่อน
คนหนึ่ง

แต่ตอนนี้เฟิสต์ที่ผมเห็นไม่ใช่เฟิสต์คนเดิมอีกแล้ว สายตาที่

เฟิสต์มองผมเป็นประกายวาววาบ เหมือนเพ็ญเจอสัญประดิษฐ์ที่ถูกใจ และอยากเล่นด้วยนานๆ

ผมกลืนน้ำลายลงคอ แยกแล้วสิ นี่ผม...กำลังถูกตัวละคร รุกรานอะ!

“นะ...นายจะทำอะไร” เสียงผมสั้นไปหมดแล้ว

“นั่นสินะ”

เฟิสต์เอ่ยเสียงกระซิบ มองผมด้วยตาคมกริบ

“ทำไมเราสองคน...ไม่ลอง...แมนๆ ขึ้นเตียงกัน ละ”

“ม่ายยย”

จับพลันภาพปกนิยายวายสุดหลอนจากในงานหนังสือ ภาพผู้ชายบิกีนีสองคนนอนกอดก่ายกันบนเตียงก็ผุดขึ้นมาในหัว เป็นปกที่ทำให้เห็นภาพชู้เรื่องได้อย่างชัดเจนยิ่งนัก

‘แมนๆ ขึ้นเตียงกัน’

นั่นทำให้สติผมแตกพล่าน จนภาพในมโนหลุดกระจาย เฟิสต์ในจินตนาการผมก็หายไปแล้ว ผมถอนหายใจอย่างโล่งอก ทั้งที่ใจยังสั่นริวเป็นกลอง

“เฟิสต์ นายบ้าไปแล้วหรอ” ผมได้แต่บ่นพึมพำ แต่ความจริงผมก็ชักจะเริ่มหวั่น

ผมก็ไม่ว่าสรุปแล้วใครกันแน่ที่บ้ากว่ากัน

ระหว่างเฟิสต์...ฮีโร่พระเอก ที่จู่ๆ ก็บ้าอยากขึ้นเตียงกับผม

หรือผม...นักเขียนนิยายที่จู่ๆ ก็บ้าจินตนาการเรื่องพรรค์นี้กับตัวละคร

สงสัยภาพปกนิยายวายเรื่องนั้นคงทำให้ผมหลอนไปแล้วจริงๆ

-